

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PART FIVE

PRETTY GIRLS NEVER LIE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

S.J. SYLVIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL KIZLAR ASLA YALAN SÖYLEMEZ

SJ SYLVIS

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan SJ](#)

[Sylvis Güncel](#)

[kalm Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Güzel Kızlar Asla Yalan
Söylemez Telif Hakkı ©
2024 S.J. Sylvis

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu çalışma bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Yayımlanmıştır: S.J. Sylvis
2024

sjsylvisbooks@gmail.com
Kapak Tasarımı: Danah Logan
Düzenleme: Jenn Lockwood

Düzenleme

Prova: Emma Cook | Booktastic Blonde / All Encompassing Books

YAZARIN NOTU

Güzel Kızlar Asla Yalan Söylemez, Aziz Mary Serisi'nin *son* kitabıdır (ancak tek başına da okunabilir!). Mary's Serisi, **olgun** (18+) okuyucular için tasarlanmış **KARANLIK** bir yatılı okul romantizm serisidir. Bu seri, içerdği karanlık temalar nedeniyle bu şekilde etiketlenmiştir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği tetikleyiciler içerdiğini unutmayın. **Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.**

PROLOGUE

ISLA

Hıçkırıklar göğsümü sarsıyor, ama ağzımın etrafındaki eli kaçmaya çalışan her çığlığı boğuyor. Kolu belime dolandığında omurgam ön tarafına doğru amansız bir şekilde eğiliyor. Panjurların arasındaki küçük açıklıklardan olanları durdurmak için dolap kapısını kırmak istiyorum, ama kulağımı gölgeleyen sıcak nefesi beni durduruyor.

"Bunu yapma, Isla," diye uyarıyor.
Dişlerim birbirine çarpıyor ve takırdıyor. Donuyorum ama aynı zamanda terliyorum.
"*Lütfen.*" Bana yalvarıyor ve neredeyse bir yabancı olsa bile ona teslim olmak isteyen karnımda garip bir bükülme var.
Adından ve gözlerindeki yeşilin tam tonundan başka bir şey bilmiyorum, ama babamın kötü kararlar alması gibi ben de ona çekiliyorum.

Brantley'nin koluna doğru hareket ediyorum ve kasları esniyor. Sesi rahatlatıcı ve kendimi sanki o benim kişisel güvenlik ağımış gibi ona tutunurken buluyorum.

"Seni görürse öldürür."
Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Babamın şakağına dayadığı silahı görünce gözlerim doluyor ve tetiği çektiği anda arkamı dönüp yüzümü en iyi sakladığım sırrımın omzuna gömüyorum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.
Küçük kardeşimin çığlıkları evin içinde yankılanıyor ve sert bir ses bir talepte bulunuyor.
"Sustur şu lanet bebeği, yoksa onu da öldürürüm."
Saçımda bir çekiştirme hissetmeden
hemen önce nefes nefese kaldım. "Ses
çıkarma."

Brantley'nin beni mi yoksa kendini mi kurtarmaya çalıştığına karar veremiyorum, ama gerçekten önemli değil.
Sessiz olduğum sürece yaşayacağım. Birkaç dakika önce beni dolaba çekip eliyle ağzımı kapattığında bana söylediği buydu.
Başım saçlarımin titremesini takip ediyor ve dolabın içi neredeyse siyah olmasına rağmen tanıdık yüz hatlarını seçmeye

Çalışıyorum. İlk başta yüzünün sadece ana hatlarını görebiliyorum, ama gözlerim kasvetli karanlığa alışır alışmaz, çenesinin sert açısını buluyorum

ve çocuksu dağınık saçları.

Neredeyse benimle aynı yaşta - bu kadarını beni gizlenirken bulduğu ilk andan beri biliyorum. Bana işgüzar dedi ve odama geri dönmemi söyledi. Beni ikinci kez yakaladığında odama geri *götürdü*, üçüncü kez ise burada kaldı.

Dolabın dışındaki adamın sesiyle sığıyorum. "Brantley hangi cehennemde?"

Brantley'nin kolu geriliyor ve sonra nefesinin altında küfrediyor. "*Kahretsin.*"

Küçük kardeşim yatak odasından feryat ediyor ve benim midem bulanıyor.

Metal kokusu alıyorum. Öğürme ihtiyacı beni ele geçiriyor ve öğürüyorum.

"Kes şunu," diye tıslıyor.

Yüzümü göğsüne bastırduğunda gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kalbi benimkinden daha hızlı atıyor ve nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum. Tanık olduğumuz şey yüzünden mi, yoksa babasının dolabın kapısını açıp onu burada benimle göreceğinden korktuğu için mi?

"Richard'ı ara."

Brantley dolap kapısının diğer tarafındaki konuşmaya bakarak iç geçirir. "Hallediyorum."

Ayak sesleri duyuyorum ve donup kalıyorum. *Bizi bulacaklar.*

Yanağımdan tuzlu bir gözyaşı süzülüyor ama Brantley hemen onu silip nemi başka bir yere atıyor.

Kardeşimin ağlaması dışında sessizlik var.

Silah sesi onu uyandırdı.

Babamı öldüren silah sesi.

Yaşayan tek ebeveynimi benden alan silah sesi.

Ne yapacağım ben?

"Gitmem gerek," diye fısıldıyor kulağıma.

Ona kalmasını söylemek istiyorum çünkü korkuyorum ve o gittiği anda ben nerede kalacağım?

Ellerini titreyen bedenimden çekti. "Beni arıyor ve eğer senin var olduğunu ve seni sakladığımı öğrenirse, ikimiz de ölmüş sayılırız."

Fısıltım havasız dolabı çatlatıyor. "Ne yapacağım ben?" Sesimi tanımakta güçlük çekiyorum. "Lanet olası görünmez ol."

Ne?

"Eğer senin var olduğunu ve az önce tanık olduğunu biliyorsa..." sesi kesiliyor. "Sadece... bu hayattan uzak dur, tamam mı?"

Ortadan kaybol. Gerekirse yalan söyleyin."

Beni kenara itti ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kollarım sanki bu beni kendimi içinde bulmak üzere olduğum dayanılmaz gelecekte koruyacakmış gibi onlara sarılıyor.

Kan gibi kokuyor.

Yumuşak sesim gerginliği kırıyor. "Babam bana hep güzel kızların asla yalan söylemediğini söylerdi."

Brantley son anda benim seviyeme iniyor ve ıslak yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Yaşamak istiyorsan yalan söyleyeceksin, İsla."

Kendini topla ve hâlâ hayatta olduğunu unutma. Seni kurtardığıma pişman etme beni."

Dolabın kapısı açılıyor ve ona bakıyorum. Açık yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve sözleri tenimi ısırsa da bana sonsuza dek kilit altında tutacağımı bildiğim bir bakış atıyor. Dudaklarımı birbirine çarpıyorum ve sonra o gidiyor.

Dolabın kapısı kayarak kapanıyor ve dizlerim kollarımın arkasında sıkışmış bir şekilde oturup küçük çatlaklardan onu izliyorum.

"İşte buradasın." Yaşlı bir adam odaya girer. "Nerelerdeydin? Baban bana bu pisliği temizlemen gerektiğini söyledi."

Bu karmaşa mı? Babamın cesedini mi kastediyor? Ayaklarının altında yatan şeye bakmamak için gözlerimi kapatıyorum. "Bunca zamandır buradaydım."

Bu doğru.

Öyleydi.

"Şu pisliği temizle de gidelim. Bu bebek beni deli ediyor." Dudağım titriyor ama bir damla gözyaşı daha akmasına izin vermiyorum.

Kardeşimin feryatları tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

O tanıdık yeşil gözler dolap kapısına yöneldiğinde donup kalıyorum. Sonraki birkaç dakika boyunca avuç içlerimi gözlerime bastırıyor ve hayatımın sonsuza dek değiştiğini kabul etmeye çalışıyorum.

BİR

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

Omuz silkiyor ve yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Rüşvet her zaman işe yarar."

Gözlerimi deviriyorum ve yıpranmış sırt çantamı omzuma doğru çekiyorum. Ağır kapı açılıyor ve geniş giriş kapısına bakıp irkiliyorum. *Burası lanet olası perili bir yer mi?*

"Raven."

"Tate," Raven'ın sesi anında nefes nefese çıkıyor. Zayıf olabilir ama tırmandığımız birkaç basamak yüzünden nefes nefese kalacak kadar formsuz değil, bu da bana bu adamın onun için bir anlamı olduğunu söylüyor.

"Bu..." Gözleriyle tekrar buluşmadan önce gözlerini onun vücudunda gezdiriyor. "Seni görmek güzel."

Boğazını temizliyor. "Ben de sana. Görevi devraldığınızı ve bana bu fırsatı verdiğinizden görmekten mutluyum." Raven elini önünde sallayarak parlak beyaz-siyah kareli zemini işaret ediyor. İkisi de etrafı tarıyor ve ikisinin de bakışlarındaki uzak bakıştan bir anıyı yeniden hatırladıklarını anlayabiliyorum.

Eski bir kaçamak mı? Hmm.

"Şey, her ne kadar ilginç olsa da..." Sessizlik, onları garip translarından çıkarmak için cümlemi takip ediyor.

"Doğru, doğru!" Raven beni kolumdan tutup yatılı okulun içine doğru çekiyor. "Bu Isla Ransford."

Gözlerim seğiriyor. Gerçek soyadım öldüğü gece babamla birlikte gömüldü, bu yüzden Ransford kimseye ait olmadığını hatırlatmaktan başka bir şey değil.

"Merhaba, Isla. Ben Müdür Ellison. Bu yaz bizimle olman çok güzel."

Dudaklarım yapışık ama arkalarından gelen küfürler ölmüş büyükannemi mezarında ters döndürür.

"Raven'la akademisyenliğiniz ve yeni pozisyonu hakkında konuşmamız gereken birkaç şey var ama lütfen arkamdaki merdivenlerden yukarı çıkın ve yeni odanızı bulun. İsminiz kapının önüne bantlanmış durumda. Yaz programımız için burada çok fazla öğrenci yok ama eminim birkaç arkadaş edineceksiniz."

"Arkadaşa ihtiyacım yok," diye itiraf ediyorum, etrafından dolaşarak.

Söylemesi soğuk bir şey, ama gerçek her zaman sıcak ve bulanık değildir.

Okul müdürü tavrımdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor, bu yüzden geçmişte bu yatılı okula ne tür öğrencilerin devam ettiğini merak ediyorum.

Muhtemelen benimki gibi sorunları olan yoktur.

Basamakları tırmanırken ahşap korkuluk avuçlarımda yumuşuyor. Burayı bir yuva haline getirmeye hevesli değilim ama Thomas'a bir adım daha yaklaştım, bu yüzden eskisinden biraz daha az asık suratlıyım. Bu karanlık ve karamsar okul ne kadar melankolik görünse de, son bir ayda kaydettiğim ilerlemeye gölge düşürmesine izin vermeyeceğim.

Saçlarımı kulağımın arkasına topluyorum ve üzerinde adımın yazılı olduğu kapıyı itiyorum. Bir oda arkadaşım olmaması için dua ediyorum çünkü bu sadece işleri karmaşıklatacak. İhtiyacım olan en son şey, hayatının berbat olduğunu düşünen bir kızın kafasını işime sokması, ancak berbatlığın ne olduğu hakkında *hiçbir* fikri olmadığını fark etmesi.

"Olamaz."

Dikkatim odanın köşesindeki gölgeye kayıyor ve bir ayağım koridorda, diğeri eşiğin hemen ötesinde duraklıyorum. Nabzımda bir yükselme oluyor ve tanıdık bir şey beynimde vınlıyor. Görülemeyecek kadar puslu ama yine de bir şeyler hissettiren bir anı gibi.

"Affedersiniz?" Onu arkadan tarıyorum. Uzun boylu, omuzları o kadar geniş ki pencereden gelen güneşi engelliyor. Yontulmuş çenesi bana doğru dönüyor. "Sana görünmez olmanı söylediğimi sanıyordum."

Dudaklarım ayrılıyor.

Dehşet hissi içime öyle bir çöküyor ki, hemen koridora doğru bir adım geri atıyorum.

Görünmez ol.

Bunlar bana söylediği son sözleriydi.

Yine de buradayım, hayatımı kurtaran ama aynı zamanda mahveden çocuğa beni bağlayan korku kadar somut görünüyorum.

İki

BRANTLEY

Okul aylar önce çok önemsiz görünüyordu. Başka şeyler -daha acil şeyler- bir cebir testinden ya da geçer not almak için yazmam gereken yedi sayfalık kompozisyondan daha öncelikliydi ama şimdi buradayım, hayatıma devam edebilmek için diplomamı almaya çalışıyorum.

Mahkûm arama bölümünden çıkıyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Babamın hala parmaklıklar ardında olup olmadığını sürekli kontrol etmenin sağlıksız bir alışkanlık olduğunu biliyorum ama yine de yapıyorum çünkü bu yeni keşfettiğim özgürlüğümün bir parçası.

Gerçi, bu gerçekten ne kadar sürecek? Bir gün kapıma gelip ona sırt çevirdiğim için beni öldürmeyeceğini kim söyleyebilir? Tarih tekrür edebilir. Arkamdaki kapıda yazan isim bunun kanıtı.

Yurt odasında birkaç cılız yastık ve yatağın ucunda katlanmış bir battaniyeden başka bir şey yoktur, ancak kapı açıldığı anda alan birdenbire kalabalıklaşır.

Her sinir ucu, bir ormanı yerle bir eden orman yangını gibi canlanıyor. Boynumu kırıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Olamaz." *Bu o. O olduğunu biliyorum.* Bunu içimde hissedebiliyorum.

"Affedersiniz?" Sesi, biraz sinirli olmasının dışında aynı.

Hafifçe dönüyorum ve ne kadar farklı olduğunu görünce şok oluyorum. Sadece dört yıl oldu, ama *lanet* olsun, o... güzel. "Sana görünmez olmanı söylediğimi sanıyordum."

Soluğu odayı kesiyor ve sanki sıcak nefesinin yüzüme değdiğini hissedebiliyorum. O gecenin anısını kafamın arkasına itiyorum, yıllar boyunca bana verilen diğer zararlarla birlikte oraya hapsediyorum ve arkamı dönüyorum.

Kapı yüzüme kapandı ve görüş alanımdan çıktı. Nefes alıp veriyorum ve kendimi toparlıyorum.

Eğer Tanrı'ya inansaydım, şu anda onu lanetlemiş olurdum. *O neden burada?* Kapıda asılı duran beyaz tahtada onun adını ilk gördüğümde donup kaldım. Uğruna hayatımı tehlikeye attığım, bana musallat olmak ve çocukluğumda nefret ettiğim her şeyi hatırlatmak için geri gelen kızın bu olmasına imkân yoktu. Ama kar gibi beyaz saçları ve buz gibi mavi

gözleriyle o olduğunu biliyordum.

Isla.

Isla *Ransford*. Yeni bir soyadı olabilir ama hala o.

Babam bana her zaman pisliklerimi temizlemeyi öğretmişti ve o, dokunmaya cesaret edemediğim tek pisliğimdi.

Yerde sessizce ilerliyorum, ama onun için geldiğimi hissedebileceğini biliyorum. Kapıyı yırtıp açıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

O kadar soğuklar ki damarlarımda buz patlamaları oluyor.

"Beni hatırladın mı?" Bakışlarımı onun bedeninde gezdirerek soruyorum.

Güçlü çenesi sert ve kaşları öfkeyle çatılmış. Son birkaç yıldır kafamda bile canlandıramadığım yerlerini doldurdu ve ruhumu emecek kadar muhteşem olduğu için ondan nefret ediyorum.

"Seni nasıl unutabilirim ki?" diye tükürüyor.

Sırtıtmıyorum ama dudaklarım yine de karıncalanıyor.

Onu azarlamak ve mükemmel boğazından tutup bu okuldan sürükleyerek çıkarmak istiyorum ama yumruklarım iki yanımda bükülü duruyor ve ayaklarım yeni odasının içinde kıpırdamadan duruyor. Kafamdaki karmaşanın içinden "Gitmen gerek," demeyi başarıyorum.

Isla'nın açık pembe dudakları hilal şeklinde kıvrılıyor ve bu beni şaşırtıyor. Dolambaçlı davrandığı çok açık ve gözlerindeki parıltı göğsüme sıcak bir şeyler gönderiyor. *Artık oyun oynamayı seviyoruz, değil mi?*

"Ben gitmiyorum. Duymadın mı? WITSEC'ten ayrılıyorum çünkü geçmiş sonunda zavallı babanı yakaladı."

WITSEC'te miydi?

Alaycı bir kahkaha atıyorum ve bu onu kızdırıyor. Ondan aldığım yükselişten neden hoşlandığımı çözmeye çalışmayacağım bile.

"Bunu şimdi söylüyorsun." Ona doğru bir adım atıyorum ve kırmızı halıyla kaplı koridorda tam olarak aynı noktada kaldığında garip bir gurur duygusu kabarıyor. Elim onun küçük çenesinde yerini buluyor ve onu sıkıca kavıyorum. "*Benimle böyle bir yerde kapana kısıldıktan sonra fikrini değiştireceğini söylediğimde bana güven.*" Bakışlarımı onun açık renk saçlarına ve mavi gözlerine kaydırıyorum. "WITSEC'e geri dönmek için yalvaracaksın, *Goldilocks*."

Isla çenesini avuçlarımdan çekip çıkarıyor ve ben kıkırdıyorum. *Onunla oynuyorum. Neden onunla oynuyorum?* "Senden korktuğumu mu sanıyorsun, Brantley?"

Bir kaşımı kaldırdım. Adımı hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim ama eminim o geceye dair her şeyi hatırlıyordur.

"Benden korktuğunu sanmıyorum." *Ama bu okuldan siktir olup gitmezsen korkacaksın.* "Seni kurtaran adamdan neden korkasın ki?"

Tatlı, melodik bir kahkaha boş koridorda süzülüyor. "Umarım son dört yılını kendini bir kahraman olarak düşünerek geçirmemişindir, çünkü inan bana beni hiç de kurtarmadın."

"Birinin sizi soğukkanlılıkla öldürmesini engellemek sizi kurtarmak değil mi?"

Onu sakladım ve babamın Amos'un büyük bir kızı olduğunu öğrenmesini engelledim ama o haklı, ben kahraman değilim.

Isla bana bir adım daha yaklaşıyor. Tatlı, şekerli kokusu etrafımı sarıyor ve St. Mary's Yatılı Okulu'ndan başka bir yerde olduğumuzu düşünmem için beni kandırıyor. "Psikopat babanın beni öldürmesini engellemiş olabilirsin ama o geceden beri hayatım eziyetten başka bir şeyle dolu değil. Eğer bir an için bile benim parlak zırlı şövalyem olduğunu düşünüyorsan yanıyorsun."

Kahretsin, çok alıngan.

Ve bunu sevdim.

Öfke ve gurur bir araya gelip müthiş bir tepki oluşturuyor. Elim başının arkasını kavıyor ve kalın dalgalarının tellerini çekiyorum. Dudakları ayrılıyor ve sıcak nefesi ağzıma düşüyor. "O geceden sonra kendimi asla bir kahraman olarak görmedim. Lanet olası bir kötü adam olduğumu biliyorum, işte bu yüzden kenara attığın o küçük sırt çantası açmaya zahmet etmemelisin."

Isla göğsümü itiyor, ben de onu bırakıyorum. Geriye doğru yuvarlandı ama eşyalarını toplamak için aşağı inmeden önce hızla yönünü buldu. *Bir sırt çantası mı? Gerçekten mi?*

"Çekil yolumdan" diye bağıyor.

Yan tarafa geçiyorum ve bana sırtı dönük bir şekilde odasına girmesini izliyorum. Hayatındaki her şey yatağın üzerine dökülüyor ve bana ters ters bakıyor. "Git buradan."

Gülümsüyorum. "Ancak önce sen gidersen."

Üç

ISLA

Dersler üç gün önce başladı ve bunun bana yaptığı tek şey sinirlerimi bozmak oldu çünkü zamanımı küçük kardeşimi takip ederek geçirmek yerine, toz kokan ve daha iyi bir geleceğe dair sahte vaatler içeren bir sınıfta sıkışıp kaldım.

Sınıftaki diğer on öğrenciden ve hepsinin bana lise son sınıfta başarısız olmuş bir kız gibi değil de bir uzaylıymışım gibi bakmalarından bahsetmiyorum bile. Ama flaş haber: onlar da yaptı.

"Hey, Elsa."

Şaka karşısında gözlerimi deviriyorum. Sayamayacağım kadar çok kez Elsa diye çağrıldım.

Yavaşça siyah-beyaz kareli zeminde dönüyorum ve yaşıma yakın bir adamı görünce iç çekiyorum. Uzun boylu, simsiyah saçları ve sol kaşındaki piercing ile emo bir görünümü var. Sırtışı çok seksi ama bana buz kraliçesi dedikten sonra tek yapabildiği bu.

"Güzel şaka," diyorum. "Çok orijinal."

Saçımda bir el hissedene kadar dönüp yatakhane doğru ilerlemeye devam ediyorum. Başım nazik bir çekişle geriye doğru eğiliyor ve şu anki hayranımla göz göze geldiğimde dişlerimi gösteriyorum.

"Oh, hadi ama. Beni dışarı mı atacaksın?"

Arkadaşı kıs kıs gülüyor ve benim ağzım onun aptallığıyla parçalanıyor.

"Eğer bana bir daha dokunursan, seni buz gibi yapmaktan çok daha fazlasını yaparım." Gözlerimi deviriyorum ve bir dönüşle ofluyorum, ama sonra eli koluma geliyor ve öfkeleniyorum. Başka biri tarafından geriye doğru itilmeden hemen önce parmaklarını dirseğimden fırlatıyorum.

"Ona dokunman için sana kim izin verdi?"

Brantley'nin kafasının arkasına bakıyorum. Parmağım aynı anda hem şapkasını çıkarmak hem de ayağına vurmak için seçiyor. *Ne cüretle yine benim kahramanım gibi davranır!* Ne olduğunu bile anlamadan ağzımdan bir hakaret çıkıyor.

"Peki evime girip beni bir dolaba tıkmaya kim izin verdi, Brantley?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda nabzım atıyor. O gecenin anısı şimşek gibi çakıyor ve gözlerim yere düşüyor. Thomas'ın çılgınlıkları kafamı dolduruyor ve uzak anıları uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıyorum.

Üst kolumda sıkı bir kavrayış hissettiğimde dikkat kesiliyorum. Kitaplarım kollarımdan yuvarlanıp yere düşüyor,

Ama Brantley beni yakındaki bir kapıya doğru sürüklerken onları bırakıyorum ve okulun geri kalanını kapatıyorum. Uçuşan toz parçacıklarına öksürüyorum ve küf kokusu gözlerimi yakıyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" diye feveran ediyor.

Karanlıkta onu görmek için mücadele ediyorum ama göremiyorum. Kapıcının dolabında ya da gizli bir yerde olmalıyız. Böyle bir kalede buna şaşırırmazdım.

"*Sen kim olduğunu sanıyorsun?*" Ben de karşılık verdim. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Beni kurtarmaya gelmene ihtiyacım yok!"

Brantley'nin kıkırdaması tenimi ısıtıyor ama sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti iniyor. Bu his karşısında titriyorum ve karnımın alt kısmındaki çökmeyi görmezden geliyorum. Düşüncelerim karmakarışık ve anılar beni her açıdan vuruyor. Son dört yıl boyunca geçmişi kavramak için çok sayıda sosyal hizmet uzmanı, danışman ve terapistle görüşmek zorunda kaldım, ancak onu düşündüğümde her zaman hissettiğim itme ve çekmeyi inkar edemiyorum. Onunla tekrar yüz yüze geldikten sonra daha da kötü oldu. Kollarına atılmak isteyen çok savunmasız bir yanım var, çünkü o korkunç gecenin bir parçası olduğu kadar, onu ne kadar kötü adam olarak göstermeye çalışsam *da* beni korudu.

Siktir, siktir, siktir.

Bacaklarım korkudan karıncalanıyor ve geriye doğru bir adım atıyorum. Bir şey yere çarpıyor ve bir patlama sesi küçük alanda yankılanıyor. Aynı anda hem irkiliyorum hem de sırıyorum. Bir silah sesi bilinçaltımda uzaktan çınlıyor ve zifiri karanlıktan kaçmaya çalışıyorum.

Dirseğim sert bir şeye çarptığında küfrediyorum. Ellerimi kapı koluna uzatıp kaçmaya çalışıyorum ama onun yerine gömleğine tutunuyorum.

"Tanrı aşkına, ne halt ediyorsun sen?"

Nefes nefese kaldım ve arkamı döndüm. "Çıkarın beni buradan."

"Hayır." Brantley'nin elleri belime iniyor ve beni geriye, göğsüne doğru çekiyor. Sıcak fısıltısı boynumu kaplıyor ve donup kalıyorum. "Ya bu lanet yeri terk edene ya da çeneni kapalı tutana kadar olmaz." Sırtıma çarpan kalbine odaklanıyorum. *Sakin ol, Isla.* "Etrafta dolaşıp o gece hakkında bir şeyler söylemenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Böyle bir yerde?"

"Böyle bir yerde mi?" Sözcüklerim ciğerlerime çektiğim havanın arasında bölünüyor, ama elleri üzerimde olduğu için daha ayaklarım yere basıyor, bu da gururumu inanılmaz derecede kırıyor. "Burası lanet olası bir lise."

Kollarının arasında hızla döndürülüp göğsüne yaslandığımda nefesim kesiliyor. Bu hareket başımın dönmesine neden oluyor. Işık titreyerek yanıyor ve küçük alanı sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyor. Yakışıklı yüzü sabitleşene kadar gözlerimi kırıştırıyorum. Hatırladığımdan çok daha yaşlı, daha sert ve kendinden emin görünüyor. Çocuksu havası yerini tehlikeli bir şeye bırakıyor ve içimdeki asi parça birden ateşle oynamak istiyor.

"Bu *lanet olası lisede* neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Goldilocks. O yüzden kapa *çeneni*." Ses tonu ölümcül. "Sen rahat, küçük tanık koruma dünyanda, babam gibi adamlardan uzakta evcilik oynarken, ben *buradaydım*." Eli yılan gibi belimden geçip boynuma indiğinde kıpırdamadan duruyorum. Avucuna karşı yutkunuyorum ve korkmam gerektiğini biliyorum ama korkmuyorum. "Bir daha asla o lanet geceden bahsetme. Anladın mı?"

Bakışlarımı ağzına indiriyorum. Öpülesi dudakları sert bir çizgi oluşturuyor ve omuzlarından öfke yayılıyor. Onu dinleme yeteneğimi sınavan küstahça bir cevap geliyor ama eli boynumdayken iki kere düşünüyorum. "O zaman bir daha asla araya girip beni korumaya çalışma." Ona yaklaşıyorum ve kaşlarının şaşkınlıkla seğirmesini izliyorum. Beni yerinde tutan sağlam bileğini kavırıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Anladın mı?"

Dudaklarımız bir nefes ötede ve ben onun eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmasından başka bir şey istemiyorum, böylece kan akıtılabilir ve ona WITSEC'in düşündüğünün tam tersi olduğunu kanıtlayabilirim.

"Seni koruduğumu mu sanıyorsun, Isla?" diye soruyor, başını sadece bir kötü adamın yapabileceği şekilde eğerek. "Seni korumuyorum.

Kendimi koruyorum."

Avucunu boynumdan çekip yanımdan geçerek beni ikinci kez küçük bir dolapta yapayalnız bıraktığında neredeyse öne düşüyordum.

DÖRT

BRANTLEY

Telefonum patlıyor ama hissettiğim kaostan uzaklaşmama yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyor. Isla'nın burada olma ihtimali nedir? Karma mı bu? Kader benimle dalga mı geçiyor?
Telefonumu sıkıca kavıyorum ve mesajlara odaklanmaya çalışıyorum.

Isaiah: Gem ve ben yemeğe çıkıyoruz, siz de gelmek isterseniz.
Isaiah: Arabayı o kullanacak, o yüzden yetişememe ihtimalimiz çok yüksek. Kabalık.
Shiner: Taş duvarlardan kaçın.
Cade: Bahse girerim Brantley okulu vurmanızı isterdi, böylece oradan kaçmak için bir bahanesi olurdu. Shiner: Zavallı Brantley. Yaz okulunda sıkışıp kaldı. Derslerine biraz daha odaklanmalıydı.

Hırlıyorum ama kızgınlığımın ardında bir parça mizah var.

Ben: Kusura bakmayın, herkesin kız arkadaşını kurtarmakla o kadar meşguldüm ki lanet olası ikinci dereceden formüle odaklanamadım.
Shiner: Bana kızma! Benim kız arkadaşım yok. Bekarım ve üniversitede kaynaşmaya hazırım, bebeğimyyyy.

Toplu olarak, hepimiz aynı anda aynı şeyi yazıyoruz.

Ben: Kapa çeneni.

Cade: Kapa
çeneni. Isaiah:
Kapa çeneni.

Shiner'a tatlı bir karşılık veren tek kişi Gemma, ama o da böyle işte. Bektan hayatından sonra nasıl bu hale geldi, beni aşıyor. Ben bir psikopat tarafından yetiştirildim ve zaman zaman onu damarlarımda hissedebiliyorum ve biliyorum ki arkadaşlarım ve onların yetiştirilme tarzları için de aynı şey geçerli.

Telefonumu bırakıp tekrar volta atmaya başladım.

St. Mary's, Asiler burada olmadan çok yalnız. Son yılımız o kadar çok kargaşayla doluydu ki vücudum onsuz nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Sinirlerim beni yiyip bitiriyor ve beynim günlerimi darmadağın eden tek şeye takılıp kalıyor. İsla benimle alay ediyor, farkında olmasa bile.

Telefonumu kenara fırlatıp kapıma doğru koşuyorum. Kızların koridoruna doğru yürümem birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Normal okul yılı boyunca gürültülüdür. Genelde saç spreyi bulutunun ardında kız kıza konuşmalar olurdu ama şimdi bir avuç öğrenci dışında herkes gittiği için sessiz.

Kapısının önünde durdum. Kapıyı çalabilirdim ama onun yerine sürpriz unsurunu kullanıyorum. Kapı kolunu çeviriyorum ve kapının hafif aralık olduğunu fark ettiğimde alay ediyorum. Bana gerçekten söylemeden WITSEC'te rahat bir hayat yaşadığını söyle. Sadece hayatının her günü arkasını kollamak zorunda kalmamış biri St. Mary's gibi geniş bir yerde kapısını kilitlemeden bırakır.

Odada onu ararken İsla'nın tatlı kokusu etrafımı sarıyor. Elim boş dönüyor ve yere çöken hayal kırıklığının acısını görmezden geliyorum.

Tamam, bekleyeceğim.

Daha uzağa yürüyorum ve kendimi başka bir tartışmaya hazırlıyorum çünkü beni yatak odasında bulduğunda sinirleneceğini biliyorum. Yaşadığımız son karşılaşmayı düşündüğümde öfke yüzeye çıkıyor. Başkalarının önünde o geceden bahsettiğinde gözlerim kıpkırmızı oldu. Aklından ne geçiyordu? O *kadar* aptal mı? Babamın onun hayatta olduğunu ve bir anda kimliğini tespit edebileceğini bilse onu gördüğü yerde öldüreceğini bilmiyor mu?

Elbette, adam şimdi hapiste, ama kadın saklanmalıydı.

Babam farkında değil ya da belki de umurunda değil, ama onu parmaklıklar ardında daha uzun yıllar geçirmeye bağlayan her bir ipi hedef aldığını biliyorum. Asiler ve ben babalarımızın beyinlerinin lojistiğini çoktan tartıştık. Nasıl çalıştıklarını biliyoruz ve hayatta kalmak ve bir gün şartlı tahliye olmak için sessizliğe ihtiyaç duyduklarını biliyoruz.

Görünüşe göre, İsla o geceden bahsetmek istediğine göre umduğum kadar zeki değil.

Parmakların başının küçük girintisiyle yastığının üzerinde geziniyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yatağında yatarkenki görüntüsünü düşüncelerimden silkeliyorum. Çok fazla olmayan eşyalarına yaklaştıkça kokusu daha da güçleniyor.

Yıllar boyunca onu düşündüğümü ve nerede olduğunu merak ettiğimi itiraf edeceğim, ancak bunun tek nedeni onu bir daha göreceğimi hiç düşünmememdi. Sessiz anlarımızın belirsiz hatıralarını yeniden hatırlamak için kendime izin verdim, kulak misafiri olmasını engellemek için yatak odasının kapısının arkasına saklandım çünkü işlerin tehlikeli bir hal alacağını ve onun çapraz ateşte kalacağını *biliyordum*.

Hafızamı silkeleyip matematik kitabına doğru yürüyorum ve sayfaların arasına sıkışmış Polaroid fotoğrafı çıkarıyorum.

Geçmişe döndüğümde nefesim kesiliyor.

Bana bakan kız, anılarımdan hatırladığım kız. İsla'nın sarı saçları yüzünü çerçevesiyor ve masum gülümsemesi o kadar parlak ki vücuduma bir sıcaklık yayıyor. Fotoğrafi elimde alev alacakmış gibi bırakıyorum ve yukarıdan ona bakıyorum.

Babası fotoğrafta onu son gördüğümde çok daha iyi görünüyor. Bir koluyla oğlunu kucaklarken diğer koluyla kızına sarılmış gözlerinde hayat var.

Sikeyim.

Dönüyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum.

Asiler benim soğuk olduğumla dalga geçer. Ben grubun soğukkanlı, kontrollü ve ölçülü olanıyım, ama bu şekilde davranabilmemin tek nedeni, her şeyi engelleme becerisini geliştirmiş olmam.

Ama şimdi dev bir neon tabela bana doğru bakıyor ve her bir duvarı, başlangıcı ve *sonrasını* hatırlatan ince işaretlerle yıkıyor.

Kapı itilerek açıldığında ve içeriye kendi kişisel buz prensesim girdiğinde donup kalıyorum.

Aniden durduğunda başının tepesindeki gür saçlarıyla dolu topuz zıplıyor. Mavi gözleri sertleşiyor ve bir savunma mekanizması olarak kollarını diri göğüslerinin üzerinde kavuşturma şeklini fark etmeden edemiyorum.

"Odamda ne halt ediyorsun?"

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Masasına yaslanıyorum ve ayak bileklerimi çapraz yapıyorum. Tahtaya uyguladığım güçle parmak uçlarımı ısırın acı, kendimi ona saldırmaktan ve burada bulunma nedeni bana söylemesini istemekten alıkoyuyorum.

Öğretirici: Kim? Yaşım: 18. <https://www.many.org>

Gözlerinin içine bakarken delilikle dolu olsam da sesim düz ve kontrollü. "Neden buradasın, Isla?"

Yüzü reddetmekle seğiriyor. Yalan söylemeye hazırlanıyorum ama o beni şaşırtıyor.

"Kardeşimi bulmak için." Isla kapıyı arkasından kapatıyor ve birden yalnız olmamız hoşuma gitmiyor. "Ve senin bana yardım edeceğine karar verdim."

Ben de öyleyim.

Benden bir adım uzakta ve ben onun tuzağına düşünüyorum çünkü vücudum yabancı ama aynı zamanda bağımlılık yapan bir şey hissediyor.

Kahretsin, benden uzak dur.

"Ne de olsa bana borçlusun, Brantley."

BEŞ

ISLA

Çenesi titriyor ve benden uzaklaşıyor. Aramızdaki boşluğa dikkat ediyorum ve onun benden uzaklaştığını fark ettiğimde kafam karışıyor.

eklemeye çalışıyor. Sanırım sadece kontrol ondayken bana yakın olmayı seviyor.

"Sana borçlu muyum?" Brantley gözlerini devirerek yer değiştirir. "Sen aklını kaçırmışsın, Buz Prensesi."

Buz Prensesi mi? Bana Goldilocks demesini kaldırılabirimama prenses demesine hayır demem zor. Anında geri çekiliyorum. "Ben bir prenesten çok uzağım."

Brantley yine kendinden emin; ateşli, kendini beğenmiş, kendinden emin. Rahatlıkla konuşuyor ve her hece dudaklarından pürüzsüzce dökülüyor. "Bakalım," diye başlıyor. Yavaş hareketlerini takip ediyorum ve çenesine yavaşça sürtünen başparmağına odaklanıyorum. "Yetim, *tamam*. Zor durumdaki genç kız, *tamam*. Ona yardım edecek bir prenest ihtiyacı var, *tamam*." Uzanıp parmağını saç bağımın altından geçirdiğinde donup kalıyorum. Çekince öne doğru sarsılıyorum ve saçlarım bir anda aşağı *dökülüyor*. "Kalın, güzel saç bukleleri, *tamam*." Yanaklarım kızarıyor ve elini itiyorum. "Bana bir prenses gibi görünüyorsun."

"Siktir git."

Brantley sırtıyor ve bu yasadışı olmalı. Gördüğüm manzara karşısında midemin alt üst olmasından nefret ediyorum.

"Prensi becermek istiyor,

kontrol edin."

Çenem açılıyor ve ağzımdan sıcak bir nefes çıkıyor. "Aman Tanrım. Bu doğru değil!"

Tekrar masama yaslandığında geri adım atıyorum. Omuz silkiyor ve odamda birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha da deliriyorum. Bana yardım etme planını çöpe atma düşüncesi aklıma geliyor ama kardeşimin kaderi benim onurumdan daha önemli.

Burnumdan nefes alıp tekrar deniyorum. "Beni istediğin kadar kızdırmaya çalışabilirsin ama bana yardım *edeceksin*."

Brantley masamdan fırlayıp bana doğru hışımla geliyor. Şaşkınlıkla, bir hışımla kapıma çarpma kadar geriye doğru koşuyorum. Elini belime doluyor ve başımı tahtaya çarpmamam için beni göğsüne çekiyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Isla? Okuluma gelip *benden* bir şeyler *mi* talep ediyorsun? Benden korkman gerekmez mi?"

Korkuyor musun?

Elleri beni tutsak eden zincirler gibi.
"Cesur musun yoksa aptal mı karar
veremiyorum."

Titriyorum ve fark etmemesini umuyorum. "Ben... kararlı olmayı tercih ederim." Kelimelerim daha iyi değil. Karmakarışık bir şekilde ağzımdan dökülüyorlar. "Ve senden korkmuyorum."

"Olmalsın."

"Bunu ikinci kez söylüyorsun ve henüz beni korkutacak bir şey yaptığına tanık olmadım."

Gözlerinde filizlenen heyecanı izlediğim anda mahvolduğumu anlıyorum. Ağzı seğiriyor ve bu benim dikkatimi dağıtıyor.

Bir an onun gürleyen göğsüne bastırılıyorum, sonra elleri kalçalarımda, beni sabit tutarken yanak yanağa oluyorum.

Sözleriyle boynumu ısıttığında sıcak, muhtaç bir nefes ağzımdan kaçıyor. "Seni bu kapıya sıkıştırıp becermenin benim için ne kadar kolay olacağını biliyor musun Isla? Senden faydalanmak ve sana hayal bile edemeyeceğin şeyler yapmak? Seni o kadar kötü yaralarım ki bir daha benden yardım istemeyi aklından bile geçirmezsin."

Kalbim şiddetle çarpıyor ve kemiklerimi buz gibi bir ürperti kaplıyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu korkudan değil. Daha önce de bir erkek tarafından alıkonulmuştum ve bu, sarhoş bir üvey babanın bir şeyler hissetmek istemesiyle aynı şey değil.

Başımı çeviriyorum, böylece ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. Kaşları çatılıyor, dudaklarının kıvrımında gezinen dili parlıyor. "Sence ilk kez bir erkek beni yere mi yatırıyor, Brantley?"

Nedir bu? Stockholm sendromu mu? O haklı. Ondan korkmalıyım. Bu şekilde tepki vermemeli ve onu zararsızmış gibi yemlememeliyim. Yıllar önce beni kurtarmış olmasının bunu tekrar yapacağı anlamına gelmediğini içten içe biliyorum. Brantley bana öyle şeyler yapabilir ki kaçacak delik ararım ama beni tereddütte bırakan bir şey var. *Bir his.* Açıklamaya bile başlayamayacağım bir bağ.

Brantley'nin elleri benim ifşaatımla birlikte belimde sıkışıyor. Kaşlarının arasında bir endişe çizgisi var, ama gerçeği başka bir ısıyla çabucak gizliyor. "Demek korkmayı seviyorsun?"

Çenem sıkıştı ama sessiz kaldım.

"Elimi boynuna koyup seni arkadan becermem fikri hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ağır ağır nefes almaya başlıyorum ve bacaklarımın arasında bir çekilme oluyor. *Hayır, ne?* Sütyenim birden çok sıkı gelmeye başladı. Brantley'nin eli göbeğimi sıyrıp boynuma yerleştğinde oda daralıyor. Dokunuşu nazik ama anlamı ağır. Nabzım sanki bu odadan dışarı fırlayacakmış gibi avucuna çarpıyor. Gözlerimi ağzına dikiyorum ve parmakları tenimde titrerken yüksek sesle yutkunması odayı dolduruyor.

"Nabzın çok hızlı atıyor, Buz Prensesi. Korkuyor musun... yoksa tahrik mi oldun?" Brantley'nin başı eğik. "Yoksa korktuğun için mi tahrik oldun?"

"Neden öğrenmiyorsun?" Ben soruyorum.

Tehlikeli bir oyun oynuyorum ve bunun farkındayım.

Brantley'nin eli kayboluyor ve soğuk bir hava duvarı sırtıma çarpıyor. Dönüyorum ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymasını izliyorum. "Düşündüğüm kadar aptal değilmişsin. Sen... sinsisin." Kaşı kalkıyor. "Gurur duyuyorum."

Oh, kapa çenen.

Kapıyı açıyorum ve gitmesi için elimi sallıyorum. Yanımdan geçerken hiçbir şey söylemiyor ve koridorda gözden kaybolacak kadar uzaklaşana kadar bir daha nefes almıyorum.

ALTI

BRANTLEY

Isla'ya yardım etmiyorum.

Aslında, ondan uzak duruyorum.

Her hareketini bir sonraki uyuşturucu için sabırsızlanan bir uyuşturucu bağımlısı gibi izlediğimi ya da bir odaya girdiği anda gözlerimin onu bulduğunu ve kanımın kaynadığını boş verin. Ona bakmamanın bu kadar zor olmasından nefret ediyorum.

Ona çekiliyorum ve bundan nefret ediyorum. "Brantley?"

Sınıfa girdiğinde gözlerimi yavaşça Isla'nın başının arkasından okul müdürüne kaydırıyorum. Odadaki herkes dönüp *bana* bakıyor, o hariç.

"Lütfen biraz benimle gelebilir misiniz?"

Bayan Carter, "Ve gitmeden önce testini teslim et." diyor.

Cevaplara göz gezdiriyorum. Genelde sınavları ve ödevleri umursamam *ama* tüm arkadaşlarımla üniversiteye gitmek üzere olduğunu ve benim de yaz okulunda olduğumu düşünürsek, gerçekten çaba sarf ediyorum.

Sıraların arasında yürürken adımlarım tembelleşiyor ve dalgınlıkla Isla'nın kolunu okşuyorum. Isla kolunu çekmeyi reddedince sırtıyorum ve bu sırtımayı, Asiler ve benim için bir baba figürü olarak ikiye katlanan müdürle birlikte sessiz salona girene kadar yüzümde tutuyorum.

"İyi haberlerim var."

Müdür Ellison şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse Gemma'dan beri böyleydi. "Bana yaz okulundan çıkmanın bir yolunu mu buldun?" Cevap veriyorum.

Kaşları çatıldı. "Hayır. Ama mezun olmanı gerektiriyor. Bana o sınava gerçekten çalıştığını söyle, Brantley."

Gözlerimi deviriyorum. "Çalıştım."

"Güzel, çünkü serçe parmağın kadar çaba gösterip muhtemelen A alabilirsin. Zekisin." İltifat karşısında başımı çeviriyorum. Bu beni kaşındırıyor.

"Ne istiyorsun, Tate?" Sıkılmış gibi davranıyorum ama neden beni koridora çekip konuşmamı böldüğünü merak ediyorum.

İsla'nın kafasına bakma yarışması.

"Sonbahar için seni bir üniversiteye yerleştirdim."

Ne?

"Nasıl?"

Müdür Ellison'ın gözleri parlıyor ve orada sadece birkaç kez gördüğüm bir pırıltı var. "Bunun bir önemi var mı? Sadece gerçek diplomanı almak için çalışmaya devam ettiğinden emin ol ve arkadaşlarınla ve benim... kızımınla birlikte gidebilirsin."

Bütün arkadaşlarım değil. Grubun bir kısmı mezun olduktan sonra farklı yönere gidiyor ama İsaiah'ın

Gemma ve Shiner da yakınarda olacak.

Göğsümde en küçük bir umut tohumu yeşeriyor ama hemen ölmesine izin veriyorum.

Müdür Tate sırtıyor. "Yüzünüz aynı kalsa bile heyecanlı olduğunuzu söyleyebilirim."

Zil çaldığında kaşlarımı çatıyorum ve o kıkırdıyor. Öğrenciler sınıf kapısından yığılmaya başlıyor ve müdür katılmam gereken bu üniversitenin ayrıntılarını anlatsa da onu duyamıyorum.

Bakışlarım İsla'ya kilitleniyor ve boynundaki yumuşak kıvrımı göstermek için saçlarını kulağının arkasına itiyor. Geçen gün odasının içinde dudaklarımın narin tenine ne kadar yakın olduğunu hatırlayarak ağzım sulanıyor. Nabızı parmaklarımın arasında titriyordu ve sikim itiraf etmek istemediğim kadar sertleşmişti.

Omzumun arkasından baktığında olduğu yerde duruyor. Utanarak göz göze gelmek istiyorum ama gelmiyor.

"Beni dinliyor musun?" Müdür Ellison'ın yüzü gözümün önüne geliyor ve duvara yaslanmak için yer değiştiriyorum.

"Evet, devam et." Bağlanmış gibi görünüyorum ama değilim.

İsla'nın gözü koridorun sonundaki bir kadına takılıyor ve ben de sormadan edemiyorum. "Kim o?" Çenemi ona doğru çeviriyorum.

"Ne?" İsla'ya ve kadına baktığında, boğazını temizleyerek omuzlarını topladı. "Oh, bu bizim yeni okul danışmanımız."

"İsla neden onunla konuşuyor?"

Kollarını kavuşturuyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Oh, şimdi onunla ilk isim bazında mıyız?"

Keşke bilseydi.

"Dikkatini ver."

"Dinliyorum," diye bağıriyorum, gözüm hâlâ onun üzerinde. "Dinliyorum."

Müdürün sesi rahatsız edici ama verdiği bilgileri indiriyorum. Yine de bakışlarım İsla'da kalıyor. Bir kitabı göğsüne yakın tutuyor ve alt dudağını kemiriyor. Omurgamdan aşağı bir ateş hattı iniyor ve ağzım kuruyor. Yanakları kızarıyor ve kadına o kadar hızlı sorular yöneltiyor ki cevap bile veremiyor. Sonra dönüp hışımla koridordan aşağı iniyor ve sosyal hizmet görevlisini tüm yüz hatlarını kaplayan bir yenilgiyle baş başa bırakıyor.

"Peki, ne düşünüyorsun?" "Ne

hakkında?"

Müdür Ellison iç çekti. "Brantley."

"Şaka yapıyorum," diye yalan söyledim. "Diplomamı alacağım. Merak etmeyin."

Homurdanıyor ve sahte heyecanıma inanmadığından eminim ama yanıma gelen sosyal hizmet görevlisi beni kurtarıyor. Tate'e bakıyor ama bakışları kısa sürüyor. İşte o zaman onun aslında düşündüğümünden çok daha genç olduğunu fark ediyorum. Sorularımı kendime saklamaya karar veriyorum ve İsla'yı aramak için onların arasından sıvışıyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve bu beni duraksatıyor. Babam ne kadar uzakta olursa olsun ya da şu anda demir parmaklıklar ardında olduğu gerçeği ne olursa olsun, korku hala orada. Telefonumu sıkı sıkı tutarak omuzlarımı silkeliyorum ve Shiner'in adını duyunca iç çekiyorum, zihnimin bana sadece oyun oynadığına şükrediyorum.

Shiner - Gem az önce bana babasının bazı torpiller yaptığını ve senin bir kutu taştan daha aptal olmana ve zamanında mezun olmamana rağmen üniversiteye geleceğini söyledi.

Ben - Sen*

Shiner - Beni düzeltip düzeltmeyeceğini görmek için bilerek yanlış olanı kullandım. Düşündüğümünden daha zekiymişsin.

Homurdanıyorum.

Shiner - Şehirli kızları St. Mary'nin ünlü iddia partileriyle tanıştırdığımızda kampüsün diline düşecegiz.

Mesajı okuduktan sonra aklıma İsla'nın yüzü geliyor ve olduğum yerde duruyorum. *Çık şu lanet kafamdan.* Ellerini kapıya dayadığı ve gözlerindeki o yaramaz bakış zihnimde uçuşmaya başlıyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Koridorda oyalanan birkaç öğrenciyi atlatıp üçer adım atarak odama ulaşıyorum. Kalbim bir fırtına bulutu gibi ve her iki atışta bir atlıyor. Ensemde terler akıyor ve düşünebildiğim tek şey babamın Isla'nın yaşamasına izin verdiğimi öğrendiğinde ona nasıl dokunacağı ve bunun beni nasıl rahatsız edeceği.

Öğrenmeyecek.

Başım kapalı kapıma düşüyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı veriyorum. Odamda istediğimden çok daha uzun süre kalıyorum ve normal nefes almayı başardığımda güneş batmış ve gökyüzü yıldızlarla kaplanmış oluyor.

Isla küçük kardeşini bulmak için burada olduğunu söyledi ama bu onu kapıdan dışarı itip başka bir yere gitmeme engel olmayacak. Burada bulacağı tek şey benim ona yardım etmeyi reddetmem ve bir ton yük olacak.

Okul sessiz ve gece neredeyse kapkaranlık. Koridorda sinsice ilerliyorum, virajda durup kızların koridoruna bakıyorum. Isla'nın odasına tekrar girmeyi düşündükçe kalbim hızla çarpıyor.

Ona gitmesini

söyle. Eşyalarını

topla.

Onu lanet kapıdan dışarı atın.

Zor fark edilen bir sesle başım dönüyor ve merdivenlere doğru ilerleyerek bir figürün aceleyle merdivenlerden inişini izliyorum.

Isla.

Başındaki kapüşonun altından görünen açık renk saçlarından onun olduğunu anlıyorum. Aşağıdaki geniş alanı kaplayan apliklerin zayıf titreşimine rağmen, gözlerim elbisesinin altından çıkan uzun bacaklarında geziniyor.

Çılgınca seksi olmasından nefret ediyorum.

Çok uzun zamandır yoksun bırakıldım ve onun susuzluğumu daha önce hiç kimsenin gidermediği şekilde giderme yeteneğine sahip olduğunu biliyorum. Vücudumun ona verdiği tepki, fark etmek istediğimden çok daha fazlasını söylüyor.

Adımlarım onun hayaletini takip ediyor, ama gözlerim onun gölgesinde. Beyaz-siyah kareli zeminde sinsice ilerliyor ve takip edildiğini fark etmediğinde sessizce alay ediyorum. İzlemek için en yakın pencereye gitmeden önce okulun ön kapısına kadar gitmesine izin veriyorum. *Ne yapıyor bu kız?*

Bir sonraki hamlesini beklerken kalbim çapraz kollarıma çarpıyor. Bakışlarımı yolda ilerleyen iki fara çeviriyorum ve tam onun önünde durduğunda öfkeyle boğuluyorum. Ay, yanağına meleksi bir parlaklık veriyor ama yüzündeki çatık kaşları fark ediyorum.

Arabadan inen adam onun babası olabilecek kadar yaşlı görünüyor ama babası olmadığına adım gibi eminim. Isla bir adım geri çekildi. Dışarıda olsaydım, geri çekilme çabası sırasında ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırdadığını duyardım.

Kadın adamın göğsüne doğru çekildiğinde dilimi ısııyorum. Adam kadının sert vücudunu sıkıca kendi vücuduna yaslıyor ve ben boğuluyorum. Şiddetli bir koruma duygusu -ya da *kıskançlık*- beni kapıya doğru itiyor. Sıcak yaz havasını içime çekiyorum ama arabanın fren lambaları söndüğünde kar fırtınasının ortasındaymışım gibi donuyorum.

Buz gibi gözleri yolcu penceresinden beni kavıyor, ama ben gözümü kırpamadan gitmiş oluyor.

İçimi dolduran şeyin yerini boş bir çukur alıyor ve dönüp merdivenleri koşarak çıktığım anda bunun *tam olarak* ne olduğunu anlıyorum. Ya da kim olduğunu.

Isla rastgele bir adamla ayrıldı ve onun için tam olarak kim olduğunu öğrenmeyi planlıyorum.

YEDİ

ISLA

Başım ağrıyor. Parmaklarımla şişmiş şakaklarıma masaj yapıyorum, acıyı azaltmak için ağzımı birkaç kez açıyorum. Midem bulanıyor ve iliklerime kadar yorgunum. Oyun oynamaktan ve muhtemelen beni hatırlamayan birinin peşinden koşmaktan yoruldum ama şimdi durursam ne olacak?

Ağır ayaklarım beni yemek salonuna doğru çekiyor. Mary'nin yaz okulu programına katılan az sayıdaki öğrenci elimde yiyecek olmamasına şüpheyle bakıyor ama midem onu doldurmayı bile düşünemeyecek kadar düğümlenmiş durumda. Brantley'nin hiçbir yerde olmadığına dikkat ediyorum ve dün gece Zachary'yle ayrıldığımda St. Mary'nin önünde durduğu görüntüsünün zihnimde canlanıp canlanmadığına ya da gerçekten orada olup olmadığına hala karar veremedim.

Sorulara cevap vermeye hazır değilim, bu yüzden beni acınası hale getirecek olsa da, bunun Zachary'nin huzurunda tekrar yaptığım şeyden kurtulmak için zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu umuyorum.

O arabaya binerek kendimi tehlikeli bir duruma soktum. Riskliydi ve bunu biliyordum. Tıpkı Zachary'nin Thomas'ın yeni koruyucu babası olmasının tesadüf olmadığını bildiğim gibi.

Beni onu görmeye götürmeyeceğini biliyordum ama bana bir fotoğrafla kanıt göstermeyi ihmal etmedi.

"Gördün mü? Sağ salim, senin kaldığın odada."

Yemek odasının dışındaki duvara yaslanıyorum ve düz görebilmek için belimden eğiliyorum. Raven'ın kardeşimin gerçekte nerede olduğuna dair verdiği haberin acısı bir gün sonra bile hâlâ tenimi yakıyor; tıpkı Zachary'nin arabasının içinde kalçama yaptığı ince dokunuşlar gibi.

"Gecenin bir yarısı bir erkek arkadaşla kaçmaktan yorulduk, değil mi?"

Ayağa fırlayıp geniş koridorun karşısından Brantley'e bakıyorum. Diğer duvara yaslanmış, ayaklarını arkasına dayamış, gördüğüm en ukala duruşu sergiliyor, düğmeli bluzunun üstünü açmış, sert göğsünü ve zıplayan adem elmasını gösteriyor.

Gözlerim yarık ve hayatım buna bağlıymış gibi ters ters

bakıyorum. Bu pozisyonda olmamın tek sebebi babası.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?" diye sordum. Göğsüm sıkışıyor ve hava almakta zorlanıyorum, bu yüzden sırtımı ona dönüyorum ve öfkeyle koridorda ilerliyorum.

Beni telaşlı görmesine izin vermeyeceğim. *Sakin ol.*

Sıcak hava bana çarptığı anda kendimi daha da kötü hissediyorum. Yoğun ve yapış yapış, bu yüzden bulabildiğim en yakın kapıya koşup çarparak kapatıyorum.

Zemin beni yakalıyor ve dizlerimi yukarı çekerek alnımı dizlerime yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp ağzımdan nefes alıp veriyorum ve etrafıma odaklanıyorum. Klor kokusu duyularımı dolduruyor ve diğer her şey yerine onu düşünüyorum.

Zaman hızla geçiyor ve başımı yavaşça kaldırdığımda havuz suyunun yakıcı kokusuna alışmış oluyorum. Yalnız olmadığımı fark ettiğimde dikkat kesiliyorum. *Bilmem gerekirdi.*

"İşin bitti mi?" Brantley soruyor. Aceleyle girdiğim kapıya yaslanmıştı ve beni takip ederek... *kapalı havuza* girdiğini hatırlamıyor olmam endişe vericiydi.

"Seninle tanıştığım günden pişmanlık duymayı bıraktım mı? Asla." Şak diye söyledim. Gurur, midemdeki ıstırabın yerini alıyor ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. "Neden beni takip ediyorsun? Sapık falan mısın?"

Gırtlaktan gelen kahkahası etrafımda yankılanıyor. *Kahretsin, güzel bir kahkaha.*

"Unuttuysan söyleyeyim, senden bu okulu terk etmeni istemiştin. Ne tür bir sapık bunu yapar ki?" "Sormadın ki." Gözlerimi deviriyorum. "Talep ettin."

Brantley kapıyı itiyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Ve bunun arkasındayım. Benden uzakta olduğun sürece seni her yere götürebilirim."

Sinir.

"Bana olan nefretini anlamıyorum." Öfkeli bir şaşkınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum ve ondan daha uzakta olabilmek için geriye doğru adım atıyorum. "*Beni* bir dolaba saklayıp *kurtaran* sendin." Daha dramatik olsun diye tırnak işareti kullanıyorum ama Brantley'nin alaycılığını anlayacak kadar zeki olduğundan eminim. "Ne cüretle sana yanlış bir şey yapmışım gibi davranırsın!"

"O zaman belki de seni kurtarmamalıydım." Adımlarımı bire bir eşleştirirken ayakkabıları yerde gıcırdatıyor. "Yıllar sonra karşıma çıkıp sana borçlu olduğumu söyleyeceğin aklıma gelmezdi."

Öfke alışık olduğum bir güç ama beni yakıp kavuran bir adamdan sadece bir adım ötede durmak alışık olmadığım bir şey. Ben dönüyorum, o da aynısını yapıyor. Havuzun karanlık suyu onun arkasında sakın ve eğer yüzme bilseydim, muhtemelen aramıza daha fazla mesafe koymak için suya atıldım.

"Bana borçlusun," diye karşı çıktım. "Kardeşimin benimle olmamasının tek sebebi sen ve baban. Anlamıyor musunuz? Sahip olduğu tek şey benim! Kibirli ve kudretli davranabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki o gece bir cinayete tanık olduk. Kardeşimin ve benim tüm hayatımızı mahveden bir cinayet."

"Yani benimkini mahvetmek için mi buradasın? Kardeşini bulmak istemen umurumda değil Isla. Sana yardım etmiyorum, o yüzden babam kim olduğunu anlamadan gitsen iyi olur." Kıkırdıyor ve sıcak bir öfke çizgisi beni yere yapııştırıyor. "Ne olursa olsun, bana *borçlusun* Buz Prensesi. Seni bir kez kurtardım ve bunu bir daha yapmayacağım," diye hırlıyor Brantley. "Bu arada... seni o dolaba tikip orada olduğunu kimsenin bilmemesini sağlayacak kadar sakın tuttuğum için rica ederim. Ben olmasaydım o gece seni öldürecekti."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Kızgın ve kırgınım ama aynı zamanda ona bir şekilde borçluyum ve birine bir şey borçlu olmaktan nefret ediyorum. "Harika bir fikrim var."

Bakışlarımı havuzdan kaldırıyorum ve Brantley'nin sırtışıyla karşılaşıyorum.

"Neden şu erkek arkadaşını bulup kardeşini bulma görevinde sana yardım etmiyorsun ve hayatımdan defolup gitmiyorsun?"

Fokur fokur kaynıyorum. "O benim erkek arkadaşım değil."

Yeşil gözlerindeki bilmiş pırıltı beni çılgına çeviriyor. Ellerim ileri fırlıyor ve onu olabildiğince sert bir şekilde havuza itiyorum. Çıplak bacaklarıma su sıçırıyor ve St. Mary's'e girdiğimden beri ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme beliriyor.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Aptalca sıcak ve ıslak yüzündeki şaşkınlıkla ortaya çıkmasını beklerken gülümsemem derinleşiyor. Tekrar suya düşmeden önce bir balık gibi sudan çıktığında ağzımdan küçük bir kahkaha patlıyor.

Gülümsemem hemen kayboluyor ve kalbim küt küt atıyor. Elleri, onu su üstünde tutacak bir şeye tutunmaya çalışır gibi kaotik dalgaları tokatlıyor ve o su altında kaldıkça ben daha çok panikliyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Ne yaptığımı anlayamadan ayakkabılarımı çıkardım ve suya balıklama daldım.

Brantley haklıydı.

Ona borçluyum.

SEKİZ

BRANTLEY

Üniformamın ağırlığı sahte boğulma eylemine yardımcı oluyor. Yüzümde kapalı bir gülümsemeyle ıslak pamuğun beni altına çekmesine izin veriyorum. Bu aptalca bir hareketti ama beni havuza itmesinin karşılığı buydu. Isla vahşi küçük bir velet gibi davranmak ve beni ittiği için güçlü hissetmek istiyorsa, bu güçle gelen paniği anlayacaktır.

Kollarımı sallayarak sudan çıkarken hava ıslak yüzüme çarpıyor. Yüzündeki endişeyi bir anlığına görüyorum ve kahkahalarımı zorlukla tutarak tekrar suya giriyorum. Tekrar yukarı çıkıyorum ama o orada değil.

Başımı sola çeviriyorum ve yüzümdeki suyu siliyorum. Etrafı taradıktan sonra nihayet onu suyun altında görüyorum. Şaşkınlıktan dilim tutuldu. *Benden sonra mı atladı?* Suyun içinde asılı kalıyorum, ortaya çıkmasını ve benden ne kadar nefret ettiğini söylemesini bekliyorum, ama yüzdükçe kafam daha da karışıyor.

Havayı içime çekiyorum, suyun altına dalıyorum ve ne yaptığımı görmek için yanıkla mücadele ediyorum. Onu bulamayınca kalbim küt küt atıyor. Başım dalgaları yararak ortaya çıkıyor. *Nerede o?*

Onu aramak için tekrar dibe daldığımda gözlerim yanıyor. Dibe daldığımda beynimin ayaklarımın tekmelerine yetişmesi bir saniye sürüyor. Karmakarışık sarı saçlar önümde savrulduğunda bir panik yumağı beni daha hızlı çekiyor. *Hay sikeyim.*

Göğsümdeki sızıya aldırmadan hızla yüzüyorum ve onu kollarımın arasına alıp havuzun zemininden iterek bizi yüzeye çıkarıyorum. Yan tarafa vardığımda hâlâ öksürüyordu ve kollarımdan kurtulmaya çalışmasını bekliyordum ama beni yine şaşırttı. Titreyen kolları boynuma dolanıyor ve daha sıkı sarılıyor. Kalbim bir gitar teli gibi gümbürdüyor ve o her öksürüp hava almak için çırpındığında vücudum sarsılıyor.

Saçlarının ıslak tellerini yüzünden uzaklaştırırken parmaklarıma takılıyor ve ona hava vermek için ağzımı onun ağzına götürmek için ani bir dürtü duyuyorum. "İyi misin?" Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırıyorum çünkü sesim olması gerekenden daha yumuşak çıkıyor.

Başımı sallıyor ama biraz daha öksürüyor. "I-" Öksürük. "Düşündüm de...sen-" Öksürük. "Boğuldun-" Öksürük. "Boğuluyor." Ona daha sıkı sarılıyorum ve onu daha iyi görebilmek için nemli saçlarını alnımdan savuruyorum.

"Yani beni kurtarmak için mi atladın?"

Sessiz ve onaylamak yerine başka tarafa bakıyor ve bana kızarmış yanaklarının parlayan tarafını gösteriyor.

"Beni boğulmaktan kurtarmak için suya atladın ama bu sırada neredeyse boğuluyordun, öyle mi?"

Isla'nın ağız bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama son anda kendini durduruyor. Tüm vücudu kollarımda titriyor, bu yüzden onu havuzun kenarına koymak yerine daha uzun süre orada tutmaya karar verdim.

"Yüzme bilmiyor musun?" Başını sallıyor. "Yüzme bilmiyorsan neden suya atlıyorsun?" Isla cevap vermek istemeyerek omuz silkiyor.

Belli ki beni tanımıyor, çünkü bana cevap *verecek*.

Sırtını havuzun kenarına yaslıyorum ve onu bıraktığımı fark ettiğinde nefesi kesiliyor. Bu pozisyon onu ellerini omuzlarıma vurmaya zorluyor ve bacakları belime dolanıyor.

Mmm, bu bir sorun.

Bir elimi havuzun kenarına, başının yanına dayıyorum, diğer elimle de ıslak çenesini kavıyorum ki başka tarafa bakmasın. "Seninkini *mahveden* adamı kurtarmak için neden hayatını riske atıyorsun?" Sözlerini ona karşı kullanarak soruyorum. "Pek çok insan benden nefret ettiğini söylediğin kadar nefret ettiği birini kurtarmaz."

Isla'nın yumuşak dudakları aralanıyor ve hızlı nefesler ağızından çıkıp benimkilerin üzerine düşüyor. *Tanrım, neden bu kadar güzel ve baştan çıkarıcı?* Mavi gözleri bana bakıyor ve tenimin altında kaynayan kimyayı hissediyorum. Ona yaklaşıyorum ve bacakları beni yerimde tutmak için kalçalarıma kenetleniyor.

İşe yaramıyor.

Başım onunkinin yanına yerleşiyor ve o da dönerek boynuna erişmeme izin veriyor. Hissettiğim deliliğe son vermek için dişlerimi ona geçirip narin derisini emmek istiyorum ama bunun yerine kulağına fısıldıyorum: "Okuması kolay birisin. Benden hiç nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Senden nefret ediyorum."

Dudaklarım ağızının köşesine yerleşene kadar burnum çenesini takip ediyor. "Beni kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordun." Kendimi ona doğru bastırıyorum ve onu daha yakına çekmek için elimi suyun altına daldırıyorum. *Lanet olsun. Dur.* "Ben de yıllar önce seni kurtarıırken neredeyse ölüyordum. Bence bu bizi ödeştirir, sence de öyle değil mi?"

Ağızını açtığında dudakları benimkilere değişiyor. "Yaklaşamadım bile." Zor nefes alıyor, ben de öyle.

Duramıyorum.

Onu o kadar sert öpmek istiyorum ki o geceyi tamamen unutsun, çünkü ben de unutmak istiyorum.

"Bu bizi ödeştirecek mi?" Ekose eteğinin ıslak kumaşını kavrayıp kalçalarına doğru iterek soruyorum. Beni itmesini ya da hayır demesini bekliyorum, ama gözleri doe gibi ve beyaz dişleri küçük bir alay gibi alt dudağına gömülüyor. Göğsüm her nefes alışımında patlamaya hazır ve parmağımı külotuna daldırdığımda verdiği tepkiye uzun uzun bakıyorum. Teni ipeksi bir yumuşaklıkta ve ona dokunmak doyumsuz bir heyecan veriyor.

Neden beni durduruyor?

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde Isla'nın gözleri kapanıyor ve başı geriye doğru eğiliyor.

"Beni durdurmayacak mısın?" Sorguluyorum. Büyük bir parçam son saniyede beni iteceğinden biraz korkuyor. Bu düşünce elimi hareket ettirmemi engelliyor. *Kahretsin, üzerimde gücü var ve hiçbir fikri yok.*

"Devam et." Kalçaları elimle buluşmak için eğildi ve ben gidiciyim. Dakikalar önce istediği tek bir şeyi bile yapmazdım ama şimdi o bana yaslanmışken bir havuzda yüzyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi onun emirlerini yerine getiriyorum.

"Sadece bana St. Mary's'den ayrılacağını söylersen."

O ruh emici mavi gözler beni eskisinden daha sert kavıyor ve başını yavaşça sallıyor. Parmağımın hafifçe amına girmesi için kendini yeterince hareket ettirdiğinde bir inilti kaçıyor.

Nefes alamıyorum.

Kontrolümü geri almak için elimi sudan çıkarıp çenesini çimdikliyorum. "Söyle bana, Isla." "Hayır."

"O zaman sana orgazm yok." Yaramazca sırtıyorum.

Bir oyun oynuyoruz ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ederek diken üstünde oturuyorum.

Artık travmatik bir anıyı birlikte paylaşılan iki insan değiliz. O artık bana boktan zamanları hatırlatan kız değil ve ben de artık çığlık atmasın diye elimi ağızına kapatarak babasının öldürülmesine seyirci kalan adam değilim. Bunların hiçbirini hatırlamayacak kadar kendimizi ana kaptırmış durumdayız ve yüzündeki ürkek gülümsemeye bakılırsa, sanırım o da en az benim kadar eğleniyor.

"Orgazm olmak için sana ihtiyacım yok, Brantley."

Bir eliyle tutunurken diğer eli suyun altında kayboluyor. Ağızım kuruyor ve başı zevkle geriye doğru uçtuğunda *neredeyse* boğuluyordum.

DOKUZ

ISLA

Her hareketimi izleyen Brantley'nin gözlerindeki kapüşonlu bakışı gördükten sonra onun yüzünü aklımdan asla çıkaramayacağım. Kendimi bu durumdan neden uzaklaştıramadığıma dair hiçbir fikrim yok ve o anda ne kadar canlı hissettiğime kızmam gerekiyor, ama mesele de bu.

Yaşadığımı hissediyorum.

İkimiz de geçmişten ve tüm mantıklı düşüncelerden uzak bir sersemlik içindeyiz. "Kahretsin, çok ateşlisin ve bundan nefret ediyorum."

Onun iltifatı üzerine bir parmağımı ıslak külotumun içine sokuyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. *Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?* Kendime suyun içinde olduğum ve onun ateşli fısıltılarından tahrik olduğum için olduğunu söylüyorum ama biliyorum ki onunla alay ettiğim için ve o da bundan zevk aldığı için.

Suyun altına düştüğümü hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yüzüyle karşılaştığımda, yaptığım şeye o kadar dalmış olduğunu fark ediyorum ki, havuzda beni yarı yarıya tuttuğunu unutmuş.

Beni hızla iterek sudaki kırılmayı geçti ve havuzun kenarına tokat attı. O altımda, yarısı suyun içinde yarısı dışında açıktayım. Kolları kenarda duruyor ve bacaklarım genişçe açılmış, ıslak eteğime bakması için ona tam erişim sağlıyor.

Su kıvrımlarımın üzerinden akıyor ve pamuklu külotum vücuduma ikinci bir deri tabakası gibi yapışıyor. Brantley ruhundan daha karanlık gözlerle bana bakıyor ve sonra bakışlarını bacaklarımın arasında gezdiriyor.

"İstediğin şeyi elde etmene engel olmama izin verme bebeğim."

Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışsam da sesim nefes nefese. "Belki de kendime dokunduğumu görmene izin vermeyerek istediğini elde etmeni engelliyordumdur."

Saçlarını alnından itmeden önce alay ediyor. Onun güçlü çenesini ve ağız dolusu dilini bacaklarımın arasında istiyorum ve bu beni çok kirli hissettiriyor ama aynı zamanda tahrik ediyor.

"Bundan çok daha fazlasını istiyorum." Sesi zor duyuluyor. "Kendime istemediğimi söyleyip dursam bile."

Beni devam etmeye zorlayan bir zonklama var ve bu nefreti hatırlamamı zorlaştırıyor. Onu ve o geceyi her düşündüğümde gelen ıstırap kayboluyor ve dizlerimi daha geniş ittiğinde nefes almayı tamamen unutuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi tamamen zevkin fizikselliğine bırakıyorum. Brantley'e karşı duygusal duruşum çoktan yok olmuştu ve onun tenime dokunuşundan ve ağır nefes alışından besleniyordum.

Kalçama yumuşak bir dokunuş oluyor ve gözlerimi açtığımda Brantley'nin dudaklarını ayırarak geri çekildiğini görüyorum. Yüzüme konsantre oluyor ve ben kızarıyorum. "Bu kadar güzel olmandan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor.

Yanaklarım daha da kızarıyor ve sıcak hazzın içinden bir tatmin duygusu fişkırıyor. Ağzının bacağımin üzerinde öpücükler bıraktığı gerçeğini gözden kaçırarak kadar şaşıyorum.

"Kafamı karıştırıyor, Isla."

Yutkunuyorum ve kendime kalkıp onu havuzda bırakmamı söylüyorum, çünkü travmamın çoğunu ellerinde tutan bir adama karşı bu kadar savunmasız olmama nasıl izin verebilirim, ama onun sıcak hayranlık fısıltıları beni yerimde tutuyor.

"O geceden beri seni ilk kez tekrar görmek kafamı karıştırdı," diyorum.

"Bu yüzden mi beni kurtarmak için atladın?" Nefesi nemli külotumun üzerinde geziniyor ve ürperiyorum. Bir hava fişkırması tenimi serinletip beni açığa çıkardığında donup kalıyorum. Biraz kımıldasam, külotumu tutan parmağının ucunu hissedeceğim. "O gece yüzünden bana karşı bir şeyler hissetmekten kendini alamıyor musun?"

"Nefret," diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Peşinden atlamam, söylediğim gibi ondan nefret etmediğimi kanıtladı. Babamın ölümünde onun da payı vardı ama babamın oynadığı tehlikeli oyundan beni korumak için defalarca odama geri çekişini hatırlamadan edemiyorum. Kendime onun hayatımı mahvettiğini söyleyebilirim ama aslında hayatımı kurtardı.

"Benden nefret etmiyorsun."

Yapmalıyım.

"Senden nefret etmemek yanlış geliyor." Kalbim görmezden gelmeye çalıştığım bir gerçekle ağrıyor, bu yüzden utançtan başka bir şey hissedebilmek için kendime tekrar dokunmaya başlıyorum. "Oradaydın ve beni ve küçük kardeşimi terk ettin."

"Biliyorum." Sesi gergin, bu yüzden ikimizin de kim olduğunu unutabilmek için daha yükseğe ulaşmak amacıyla elimi daha hızlı hareket ettiriyorum. "Seni korumaya çalışıyordum."

"Ama neden?" *Bilmek istiyorum.*

"Keşke bilseydim. Seni o aptal dolapta bıraktığımdan beri eskisi gibi değilim." Dişlerini kalçama geçirmeden önce sinirli bir ses çıkarıyor, bu da kanımı kaynatmaktan başka bir işe yaramıyor. Vücudum iki büküm oluyor ve midem çukurlaşıyor. "O lanet mavi gözlerin, seni trabzanın arkasına saklanıp kulak misafiri olurken gördüğüm o ilk gece bana bir şey yaptı. Bunu açıklayamıyorum."

Tıpkı *bunu* açıklayamadığım gibi.

Trajediyle birbirimize bağlandık ve bir sebepten dolayı kader bizi tekrar bir araya getirdi.

"İşte bu yüzden gitmeni istiyorum, Goldilocks. Çünkü seni aklımdan çıkaramıyorum." Brantley kalçamın dışını kavırıyor ve ben kendimi orgazma ulaştırırken onu izlemesine izin veriyorum.

"*Siktir.*" Kulaklarım çınlasa da mırıldandığını duyuyorum.

Islak dili parmağımın yerini aldığında bir orgazm daha zirve yapıyor ve kalçalarımı onun vuruşlarını karşılamak için yuvarlıyorum. *Aman Tanrım.* Dişleri narin tenime sürtünüyor ve ikimiz bir olarak hareket ederken saçlarını kavırıyorum.

"Sik beni. Tadın çok güzel." Övgüsü vücudumdaki her kuytu köşeye ısı gönderiyor ve yüksekliğim solmaya başladığında yanaklarımı emiyorum.

Kahretsin. Gerçekten bunu yapmasına izin mi verdim?

Göz göze geliyoruz ve o da aynı şekilde şaşıyor. Kalın kaşları çatıldı ve saçlarını tuttuğum için nemli uçları hışırdadı. Hızla geriye doğru kayıyorum ve ayağa kalkıyorum, ıslak eteğimin uyluğumun ortasına kadar düşmesine izin verdikten sonra her hareketimi takip eden sessizlikle yavaşça geri çekiliyorum. Sandaletlerimi giyiyorum, sırtımı hala suyun içinde olan adama dönüyorum ve en kötü anımın merkezinde yer alan bir adamla onurumu o aptal kapalı havuzda bırakarak avluya çıkıyorum.

Ona kardeşimi bulmama yardım edeceğini söyledim ama *bundan* sonra yardımını istediğimden pek emin değilim. Brantley'nin de en az Zachary'ye yaptığım entrikalar kadar tehlikeli olduğunu düşünmeye başlıyorum.

En azından ağız öyle.

ON

BRANTLEY

Saplantılı bir yapım var.

Bunun farkındayım ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor.

Bunun bana babamdan miras kalan bir özellik olduğunu biliyorum - eğer biyolojik annemi takip etme girişimleri bu konuda bir şey söylüyorsa. Tam da bu yüzden birine fazla aşık olmaktan uzak durdum. Ancak şimdi gözlerim St. Mary'de sarı saçlı, mavi gözlü bir buz prensesini benimmiş gibi takip ediyor, oysa gerçekte bundan daha uzak olamazdı.

İnkâr etmek alışık olduğum bir şey, ama söyleyin bana, neden onun bana bilmeden verdiği herhangi bir parçasını kendimden esirgeyemiyorum? Üniformasının eteğinin ne kadar kısa olduğuna baktığımda tükürüğüm kalınlaşıyor ve aniden bir noktayı kanıtlamak için kendine dokunmasına izin vermek yerine onu havuza geri sürükleyip becerebilmeyi diliyorum.

Muhteşem ve her yeri yumuşak. Aynı zamanda dirençli ve benim ondan nefret etmek istediğim kadar onun da benden nefret etmek istediği herkesin malumu. Onu avluda takip edip natoryuma saklanmamın üzerinden dört gün geçti ve her geçen saat daha da sinirleniyorum.

Onu istiyorum.

Belki de saplantılı yapım onunla *başladı*.

O lanet olası dolap ve babası yere düşerken başını göğsüme gömmesiyle ilgili bir şey bana bir şeyler yaptı. Koruma damarlarımda dolaştı ve o zamandan beri düşünebildiğim tek şey bunu başkası için nasıl hissetmeyeceğim oldu.

Ama sonra Isaiah beni Gemma'yla olan saçmalıklarının içine sürüklemek zorunda kaldı ve kendimi onun için hayatımı riske atarken buldum. Sonra Journey geldi.

Ve kısa bir süre sonra, Sloane.

Kendime bunu ailem olarak gördüğüm insanlar için yaptığımı söylüyorum ama bunun gerçek olduğundan pek emin değilim. Isla için içindeyken inkâr saydamlaşıyor.

Koridorda futbol topuna vuran birkaç kişinin yanından geçtikten sonra kütüphaneye gidip herkesten en uzak bilgisayara oturuyorum. Hapishane veritabanını açıp arama tuşuna bastığımda kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Adını gördüğümde dişlerim birbirine çarpıyor. Rahatlayarak iç çektim, tıpkı her seferinde yaptığım gibi, babamla birlikte

Isaiah'ın ve Cade'inki hâlâ parmaklıklar ardında.

Bu güvende olduğumuz anlamına gelmiyor ama eskisinden daha güvendedeyiz.

Gardımı indirdiğim anda aklıma Isla'nın yüzü geliyor, ben de mahkûm listesinden çıkıp başka bir arama motoru açıyorum.

Babasının adını hatırlıyorum.

Yüzünü hatırlıyorum.

Ev adreslerini hatırlıyorum.

Evden çıkıp onu ağlayan kardeşiyle bırakmadan önce dolap kapısına yedi yüz kez baktığımı hatırlıyorum.

Arkamda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra adını yazıyorum ve ne çıkacağını görmek için bekliyorum.

Yaşı, ırkı ve kısa bir biyografisiyle birlikte takma adını bulmak sadece on dakika sürüyor. Bir evlat edinme web sitesindeki resmine bakarken elimi tedirginlikle yüzüme sürüyorum. Fotoğrafta, onu en son dört yıl önce gördüğümünden çok daha yaşlı değil. Gülümsemesi ürkek, mavi gözleri korku ve biraz da yalnızlıkla parlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Parmağım farenin üzerinde geziniyor ama web sitesinden çıkmıyorum çünkü o arkamda dururken bunu saklamanın bir faydası yok. Yüz ifademi düzeltiyorum ve ona bakmak için arkamı dönüyorum.

"Araştırma." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne yaptığını sorardım ama kulak misafiri olduğun çok belli. Eski alışkanlıklar zor ölür, değil mi?"

Yüzümü bacaklarının arasına soktuğumdan beri ilk kez konuşuyoruz ve bu beni yıllardır yemediğim kadar besliyor. Bana doğru hışımla yaklaşip eğildiğinde ve biyografisinden çıktığında sırtıyorum.

Boynu tam karşımda duruyor ve midem bulanıyor. Elimi kaldırıp saçlarını daha da geriye itiyorum ve o benim alanıma doğru eğilmeye devam ederken atan nabzına bakıyorum.

"Bu... seni ilgilendirmez!"

Isla başını bana çeviriyor ve dudaklarımız *neredeyse* birbirine değecekken geri sıçrayıp kollarını kavuşturuyor. Yüzündeki somurtma çok sevimli. Ben daha derin sırtıyorum, o da alay ediyor.

"Yardı mı istiyorsun ama senin hakkında hiçbir şey bilemeyecek miyim? Bu pek adil görünmüyor."

Küçük araştırmamın ona yardım etmekle bir ilgisi yok ama ona olan ani takıntımı bilmesine de gerek yok.

"Artık yardımını istemiyorum." Isla dönüp uzaklaşmaya başlıyor, ben de ayağa kalkıp peşinden gidiyorum. Çabucak yetişiyorum çünkü benim bir adımım onun üç adımına denk geliyor.

"Fikrini ne değiştirdi?" Huysuz kütüphanecinin yanından geçerken fısıldayarak soruyorum.

Bana cevap vermeyince elimi beline doladım ve kulağına fısıldadım, "Yine bacaklarını benim için açmandan mı korkuyorsun?"

Kahretsin, onunla oynuyorum ve duramıyorum.

Bana bakakaldı. İnançsızlık yüzünü boş bir tuval gibi boyuyor. "Kesinlikle olmaz. Bana bir daha dokunmayacaksın. Bu... yanlıştı."

Ama yanlış hiç bu kadar doğru hissettirmemişti. "Şu anda sana dokunuyorum."

Kalbim daha hızlı atıyor ve tek düşünebildiğim, bacakları belime dolanmış bir halde onu duvara yaslamak.

Takıntılı.

Isla elimi belinden çektikten sonra aramıza mesafe koydu. Ne yazık ki onun için bu, benim onu daha çok istememden başka bir işe yaramıyor.

"Beni yalnız bırakın."

Isla'nın sorununu gündeme getirmeden önce diğer birkaç talihsiz yaz okulu öğrencisinin yanımdan geçip gitmesini bekliyorum. "Demek kardeşini buldun?"

Kaşlarını çatarak boş koridora bakıyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." George Washington portresinin yanındaki duvara yaslanıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Yardı mı istemiyorsun o zaman?"

"Senden *hiçbir şey* istemiyorum."

Kıkırdıyorum, bu da onu kızdırıyor gibi görünüyor.

"Benim yardımını istemiyor olabilirsin, Goldilocks..." Duvarı itiyorum ve ona doğru yöneliyorum. Evcil hayvan ismini kullanmam burnunun iğrenerek kırışmasına neden oluyor. "Ama buna ihtiyacın var."

Şaşırtıcı bir şekilde, inkar etmedi.

"Buna ne dersin?" Çenesini kavırıyorum ve sevimli kaşlarını bana doğru eğiyorum. Onun üzerinde yükselmeme bayılıyorum. "Onu bulmana yardım edeyim, sonra da hayatımdan sonsuza dek çıkmana yardım edeyim."

Lastik bir bant kadar gerginim ve o gittiği anda kopacağını biliyorum. Onu uzaklaştırmanın getireceği korkuyu tadabiliyorum. O gece dolapta bir şey hissettim, tıpkı onun adını gazetede gördüğüm an hissettiğim gibi.

odasının dışındaki beyaz tahta. O zamandan beri bunu hissediyorum, sanki ikinci bir deriymiş gibi, ki bu benim gibi biri için çok üzücü.

Bana ne yapıyor?

Isla'nın gözleri koridorda geziniyor, sanki teklifimi düşünüyormuş gibi, ama sonra başını sallıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Onu bulmak için yardımına ihtiyacım yok."

"Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum." Ses tonum tembel ama içim burkuluyor. "Yardıma ihtiyacın var."

Başını tekrar sallar. "Onu buldum..." Isla yüksek sesle yutkunmadan önce dudaklarını yalıyor. "Sadece onu elimde tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor." Isla'nın koridorda sallanan eteğini uzun süren bir şaşkınlıkla takip ediyorum. Gözden kaybolmadan önce dönüyor ve yüz hatlarında yenilginin hayaleti dolaşıyor. "Ve sen bana bu konuda yardım edemezsin."

Telefonumu açıp eski bir arkadaşımı aramadan önce görüş alanımdan çıkmasını bekliyorum.

Isla'nın neye yardım edip edemeyeceğime dair hiçbir fikri yok ve ona hayatımdan çıkmasını istediğimi söylemiş olsam da bunun tamamen yalan olduğunu biliyorum.

ON BİR

ISLA

Ay'a bakmak için başımı arkaya eğdiğimde ılık yaz esintisi saçlarımin uçlarını kamçılıyor. St. Mary's arkamda karanlık ve sessiz ve kendimi bir saniyeliğine huzurlu hissetmeme izin veriyorum. Karanlık koridorlardan gizlice geçmenin verdiği gerginlik kaybolmaya başlıyor ve beni şaşırtan bir şekilde Brantley hiçbir yerde bulunamıyor.

Mary's'e ilk geldiğimde müdürün sert biri olacağını ve her kapıda kilit olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Kabul ediyorum, on sekiz yaşındayım ve sanırım buradaki öğrencilerin çoğu da öyle, ama *yine* de bir dereceye kadar liseli sayılırız. Hepimizin yaz programına katılmasının bir sebebi var. Onlarıki muhtemelen lise diploması için; benimki ise kardeşime daha yakın olmak için. *Tomayto, tomahto*.

İki parlak far bana doğru parlıyor ve ben yavaşça ayağa kalkıyorum. Yüzüme kapalı bir gülümseme yerleştiriyorum. Zachary aniden durdu ve kapımı açmasını beklemek yerine kendim açtım ve yolcu koltuğunun serin derisine kaydım.

Elimde olmadan arkamı dönüp kardeşimin arka koltukta olup olmadığına bakıyorum. Olmadığını gördüğümde hayal kırıklığına uğramıyorum çünkü Zachary'nin bana istediğimi hemen vereceğini düşünecek kadar saf değilim.

Beni kendine istiyor ve Thomas'la benim önümde alay etmeye devam ederse ortaya çıkmaya devam edeceğimi biliyor. "Gerçekten onu bu saatte getireceğimi mi düşündün?"

Yılın koruyucu babası olmak için yarışmış gibi davranıyor.

Spor arabasında hızla ilerliyorum ve yüzünün yan tarafına bakarak saat beş yönündeki gölgesini fark ediyorum.

"Evde Jess'le birlikte. Uyuyor."

Kendime engel olamadığım için doğrudan öldürmeye gidiyorum. "Karın *senin* nerede olduğunu sanıyor, Zachary?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu gece alıngan hissediyoruz, değil mi?"

Çünkü sevdiği şeyin bu olduğunu biliyorum.

"O da uyuyor."

Tıpkı orada yaşarken birçok kez yatak odama gizlice girdiği gibi.

Kusmuk pişmanlıkla boğazımın arkasına vuruyor ve beni böyle bir duruma soktuğu için ondan *nefret* ediyorum. Ama işte yine buradayım,

Beni başka bir boktan duruma sokmasına izin verdim.

"Bu gece nereye gidiyoruz?" Sesim sakın kalma çabamla nötr kalıyor ama içim karmakarışık. Kaos kanımı kaynatıyor ve bu gecenin neler getireceğini düşündükçe gerginleşiyorum.

Bunu istemiyorum.

Ama Thomas bir oyuncak gibi arka planda sallanırken, fazla seçeneğim yok.

Zachary ile arabada olduğum sürece Brantley'nin iğneleyici teklifi kafamı dolduruyor ama yardımını istesem bile bana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Babası sayesinde yıllardır tek başımaydım.

O zamanlar Brantley'e ihtiyacım olduğunu düşünmüş olabilirim ama şu anda kesinlikle ona ihtiyacım yok.

Zachary flaşörünü yakıyor ve ben de aynadan St. Mary's'in giderek küçülmesini izliyorum. "Özel bir yere."

Kahretsin.

"Önce bir şey istiyorum." Kendimi durdurmadan kelimeler ağzımdan çıktı.

Frene ani bir dokunuşla öne doğru sarsıldım.

"Oh, öyle mi?"

Koyu renk gözleri beni kuşkuyla süzüyor ama geri adım atmayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyor. "Onu görmek istiyorum." Gözlerini devirmesi yanağımın içini ısırmama neden oluyor. "Sana söyledim, uyuyor."

"Onu uyandırmayacağım."

"Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısın, tatlım."

Bir kez olsun, geçmiş benim tarafımda. "Bana güvenemeyeceğini düşündüren ne, Zachary? İki yıl önce sana sırtımı dönebilirdim." Ön camdan dışarı bakıyorum ve parmaklarımı kalçalarımın yanındaki deriye gömüyorum. "Ama yapmadım. O yüzden onu uyandırmayacağımı söylediğimde bana güven."

Koruyucu aile bakımı size önemsiz olduğunu düşündüğünüz şeylerin aslında hayatta kalmanız için hayati önem taşıdığını öğretecektir. *Sizi besleyen eli asla ısırmayın.*

Zachary'nin elleri direksiyona doğru esniyor ve isteğimi düşündüğünü biliyorum. "Lütfen, Zachary."

Yalvarışlarımdan gözlerim sulanıyor ama o görmesin diye dönüp pencereden dışarı bakıyorum. İki yıl önce ilgi ve sevgiye muhtaçtım. Zachary bunu kendi çıkarları için kullandı ve koruyucu baba olarak gücünü kötüye kullandı. Zayıf noktalarımı aldı ve onlarla beslendi. Jess'in beni yola getirmesi ve Zachary'nin yaptığıнын sevgiden çok uzak bir şey olduğunu göstermesi gerekti. O heyecanı seven bir adamdı ve karısı iki kapı ötede uyurken yatak odama gizlice girmek de tam olarak buydu.

Thomas'ın yeni koruyucu çocukları olduğunu öğrendikten sonra onu aramam - Zachary'nin yaptığına şüphe yok - onu bir kez daha heyecanlandırdı. Onun ince dokunuşlarının ve kulağıma söylediği tatlı sözlerin gerçek olduğunu düşünerek aldanmıyorum. Zachary beni hiç umursamadı.

Bu hastalıklı bir manipölasyon biçimiydi, tıpkı onun beni geri almak için Thomas'ı kullanması gibi. Ve şimdi, karşılığında manipüle ediliyor.

"Çabuk olmalısın," diyor. "Jess seni benimle bulursa, ne yapacağından korkuyorum. Thomas'ın senin kardeşin olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Soyadları falan farklı." Dönüyor ve otoyola doğru gidiyor.

"Ama biliyordun, değil mi?" Mümkün olduğunca tatlı bir şekilde soruyorum, bunun bir oyun olduğunu düşünmesini sağlıyorum. Ses tonum flörtöz ve sesimdeki neşeyi gizlemek zor değil çünkü kardeşimi yıllar sonra ilk kez görmek üzereyim.

"Elbette biliyordum, tatlım."

İleri uzanıp kalbimin atışını bastırmak için müziğin sesini açıyorum. Camdan dışarı, bulanıklaşan yıldızlara bakıyorum ve onun yolcu koltuğunda olduğum için ne kadar yanlıs hissettiğimden başka her şeyi düşünüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, aklıma Brantley geliyor.

Bir zamanlar benim güvenli yerimdi ve itiraf etmeliyim ki o zamandan beri kendimi güvende hissetmiyorum.

Ellerimde kanayan kalbimle St. Mary's'e çıkan merdivenleri koşarak çıkarken bacaklarım titriyor. Zachary gömleğini çıkarmış ve kravatını eskisinden daha gevşek bir şekilde hızla uzaklaşıyor. Demir kapı kolunu kavradığımda titriyorum ve işte o zaman bir damla gözyaşı kabarak ayaklarımın altındaki sıcak taş düşüyor. Cırcır böcekleri benim sessiz hıçkırıklarımda cıvılamayı kesiyor ve kendimi toparlamak için elimi ağzıma götürüyorum.

Thomas artık çok daha yaşlı. Bir zamanlar benim olduğunu düşündüğüm aynı yatakta benden koparılmadan önce ona verdiğim oyuncak ayıyı bir zamanlar tombul olan eliyle tutuyordu.

WITSEC bizi bir arada tutmak için sistemle birlikte çalışmaya çalıştı ve birkaç yıl boyunca bunu yapmakta iyi bir iş çıkardılar, ancak bir süre sonra zorlaştı. Kimse o gece bir kaçışını veremeyen korumacı ergen kız kardeşini istemiyordu, bu yüzden bizi ayırdılar ve korkarım ki şu anda beni hatırlamıyor bile.

Bir başka acı darbesi beni kırbaçladı. Zachary beni koridordan aşağıya çektiğinde neredeyse kıpırdamıyordum.

Thomas, ama kartlarımı doğru oynamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden isteyerek gittim.

Zachary '*özel bir yere gitmek*' için beni merdivenlerden indirmek yerine banyoya ittiğinde bile sessizdim - alışık olduğum bir şeydi. Karınız koridorun sonunda uyurken misafir banyosunda eski üvey kızıma dokunmaktan daha büyük bir heyecan olamaz, değil mi?

Düşündükçe daha çok gözyaşı akıyor. Yazlık elbisemin eteklerini topluyorum, sanki pamuğu kalçalarımın üzerinden aşağı çekmek onun dokunuşunu uzaklaştıracakmış gibi.

Parmaklarını omurgamda gezdirip beni göğsüne çektiğinde hayır demedim, kulağımı ısırduğında ve elini bacaklarımın arasına koyduğunda da hayır demedim. *Bu sadece bir oyun, Isla.* Dudağım tekrar titriyor ve kendimi tutma çabalarımın rağmen daha çok ağlıyorum. Bu berbat planın getireceği o kadar çok kayıp var ki, bir yanım bu işin peşini bırakıp bırakmamam gerektiğini merak ediyor.

Belki de Thomas beni tamamen unutsa daha iyi olur.

Tek sorun, ne kadar uğraşırsam uğraşayım *onu* unutamamam. Onun sahip olduğu tek şey benim ve benim sahip olduğum tek şey de o. "Kahretsin," diye fısıldıyorum. Kendimi bir arada tutmak için kolumu karnımın alt kısmına doluyorum. "Bu çok berbat bir durum." "Neymiş o? Erkek arkadaşınla birlikte olmak için gece geç saatte okuldan mı kaçyorsun?"

Sulu bakışlarımı Brantley'e yöneltiyorum ve şaşkınlıktan kollarımı iki yanıma düşürüyorum. Kendimi toparlamam sadece bir saniye sürüyor. "O benim erkek arkadaşım değil!" Arkamı dönerek gözyaşlarımı siliyor ve karanlığa fırlatıyorum. "Git başımdan."

"Hayır, bu manzara hoşuma gidiyor."

Ben mi ağlıyorum? Hoşuna *giderdi*.

Alt kirpiklerimden nem dökülürken dişlerimi birbirine geçiriyorum. Sesimi yumuşatıyorum ve neredeyse yalvarmak üzereyim. "Lütfen git." Beyaz bayrak çekmekten nefret ediyorum ama midem düğümleniyor ve uzuvlarım hâlâ titriyor. Brantley'le tartışmak için gereken enerji tükendi ve iyi bir görüntü sergilemek için içimde enerji olduğundan emin değilim.

"Eğer o senin erkek arkadaşın değilse, kim o zaman?"

Brantley'e üzgün olduğumu göstermemeye çalıştığımı unutarak arkamı dönüyorum. "Bu seni ilgilendirmez!" Sesim yükseliyor ama cümlemin sonunda daha çok bir vıraklamaya dönüşüyor. Karanlıkta onu arıyorum ama acele bir şey yapmak için çok geç çünkü eli bileğimi kavırıyor ve göğsüne öyle bir çekiliyorum ki nefesim kesiliyor.

"Ağlıyorsun" -bir damla gözyaşını silip yana fırlatıyor- "demek ki bu beni ilgilendiriyor, Goldilocks."

ON İKİ

BRANTLEY

Isla'yı ağlarken gördüğümde hissettiğim duygudan hoşlanmıyorum. Bu bende şiddete karşı bir kaşıntı yaratıyor, ki bu da babamın yanında geçirdiğim yıllardan bana miras kalan bir susuzluk, artık gidermek istemediğim bir susuzluk. Ama Isla'nın gözyaşları içinde arabadan inişini izlemek, o pahalı aracı babam hala içindeyken yakıp kül etmek istememe neden oluyor.

Sanırım beni bu hale getiren bir tür psikolojik sorun. Zamanda geriye gidip babasının cinayetini durduramam, ama belki şimdi onun sorunlarından birini çözersem, ona takıntılı olmayı bırakabilirim.

Suçluluk duygusu. Suçlu hissediyorum. Olan bu.

"Bırak gideyim, Brantley," diye haykırarak kendini tutmaya çalışıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve mantıksız davranıyorum. Uzanıp ıslak yüzünün yan tarafını tutuyorum ve gerçeği söylüyorum. "Yapamam." Tuzlu gözyaşları başparmağımın bir hareketiyle kayboluyor ve alt dudağı daha da hızlı titriyor.

Çenesini kırıştırarak burnunu çekiyor. Kalbini koluna takmaktan kaçınmaya çalıştığını biliyorum ama gerçek halini görmek çok güzel. "Neden? Gözyaşlarımın tadını mı çıkarıyorsun? Şu anda çok zayıf görünmemi mi seviyorsun?"

Her tarafım gergin ve kendime onu bırakmamı söylüyorum ama bedenim aklımı dinlemeyi reddediyor. Gitmesine izin vermek yerine onu daha da kendime çekiyorum. "Seni daha önce bir kez ağlarken bıraktım. Bunu tekrar yapmayı planlamıyorum. Kim o?"

"Hiç kimse."

"Bana yalan söyleme."

Isla arkasını dönüyor ama geriye doğru bir adım atmıyor. Ayakkabıları benimkilere basılı kalıyor. "O gece bana ne söylediğini hatırlamıyor musun?"

"Ne yazık ki o geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Bana döndüğünde gözleri cam gibiydi. "Bana yaşamak istiyorsam yalan söylemeyi öğreneceğimi söylemiştin. Şimdi de gerçeği mi istiyorsun?"

O gecedен nefret ediyorum. "Bu farklı." Parlak bakışları benimkiler arasında gidip geliyor ve gerçeği içimden çekip çıkarıyor. "Sana hayatta kalman için yalan söylemeni söyledim. Hayatta bir şansın olsun diye sertleşmeni istedim." O

gecenin geri kalanını yutuyorum ve bugüne geçiyorum. "O gece neden ağladığımı biliyorum ve şu anda neden ağladığımı da bilmek istiyorum.

"Şimdi."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken İsla'nın dudakları büzülür. "Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum." Titreyen çenesini kavramadan önce başparmağım bir damla nemi daha silip süpürüyor. "Ama ben biliyorum, o yüzden ya o plakayı araştırıp adamın nerede yaşadığını öğrenirim, böylece evini yakabilirim ya da bana seni neden bu kadar üzdüğünü söylersin." Kıskanmıyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum ama kıskanıyorum. "Kim o adam?"

İsla'nın boğazı yumuşak bir yutkunmayla zıplıyor ve gözlerimin içine baktığında, yemin ederim ruhuma bakıyor. Dudaklarının etrafındaki yumuşak çizgiler reddetmekle kırıyıyor ama gerçeği söyleyerek beni şaşırtıyor. "O benim eski üvey babam."

Kalp atışlarım kulaklarımda.

"Zachary Welton." Bu bir soru değil.

Kendini geri çekiyor ama ben onu daha da yaklaşıtıyorum. "Nereden biliyorsun-" "Neden buraya geliyor?"

İsla geriliyor ve aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor. Bileğinden tutarak hızla arkamı dönüyorum ve onu okula doğru çekiyorum. İçeri girdiğimizde, kapısı kilitli odama girene kadar sessiz kalıyoruz. "Kafanda ne var, İsla?"

Cevabı zaten biliyorum çünkü ikiyle ikiyi bir araya getirmek zor değil.

"Ya kardeşinin nerede olduğunu biliyor..." Kapıma yaslanıyorum ve ceketimin kapüşonunu başıma doğru çekerek rahat görünmeye çalışıyorum ama hiç de öyle değilim. "Ya da... kardeşin onda."

Yumuşak bir soluk onu terk eder. *Bingo.*

Artık odamda, aydan daha fazla bir ışık altında olduğumuz için gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Kalın sarı dalgalar, kalçasının ortasına kadar inen yazlık elbisesinin askılarının üzerinde uzanıyor. Yenilebilir görünüyor. Güzel ama aynı zamanda seksi. Kumaşın altında ne olduğunu hatırlayarak bacaklarının arasındaki küçük boşluğa bakıyorum ama teninde bir iz gördüğümde donup kalıyorum. Kanım donuyor ve ona yaklaştıkça sıcaklık düşüyor. Kalçalarının arkası yatağıma yaslanıyor ama saçlarını omzunun arkasına ittiğim anda kaçmaya çalışıyor. Elimi uzatıp boynunu hafifçe kavriyorum ve başını çevirip tenindeki morluğa bakıyorum.

"Yani, o senin erkek arkadaşın mı?" *Siktir.*

"Hayır!" diye bağılıyor ve elimi tokatlayarak elimden kurtulmaya çalışıyor. Onu yatağıma itiyorum ve orada hapsediyorum.

"O zaman boynundaki izi açıkla, Buz Prensesi." Külotunu göstermek için bacaklarını ayırırken, başparmağımı kalçasındaki diğer morluğa bastırıyorum. "Ve tam buradakine."

İsla çabucak pes ediyor. Yatağıma geri dönüyor ve çarşafLARımın onun gibi kokmasına neden olduğu için mutlu olmaktan nefret ediyorum, özellikle de başka bir adam tarafından dokunulduktan sonra.

Elleri yüzünü kapatıyor. "Bir şey yok." Yalanı boğuk ve bu beni kızdırıyor.

"Güzel kızlar asla yalan söylemez," diye hatırlatıyorum ona. "O yüzden yalan söylemeyi bırak."

Ellerini yavaşça gözyaşı dolu yüzünden aşağı kaydırıyor, onu o dolapta bıraktığımdan beri ilk kez gerçekten savunmasız görünüyor. Ses tonumdaki öfke kırıntısını uzaklaştırıyorum ve ona cevabını istediğimden emin olmadığım bir şey soruyorum. "Sana dokunmasını istedin mi?"

Onu biraz rahat bırakıyorum ama hâlâ yatağımanın üstünde sıkışmış durumda. Elimi kalçasından çektiğimde bacakları kapanıyor. Arkasını döndüğünde yüzünün yan tarafına bakıyorum. "Hayır."

Hayır mı? Tüm vücudum yanıyor.

"Ama düşündüğünüz gibi değil."

Sessiz kalıyorum çünkü ağzımdan ne çıkacağından emin değilim. Gerçek şu ki, İsla'nın yanında kendime güvenmiyorum. Asiler burada olsaydı, davranışlarım yüzünden bana çok kızarlardı. Her zaman ilişkilere ve tüm o saçmalıklara tövbe eden tek Asi bendim, ama şu anda ne hissettiğime bir anlam veremiyorum. Öfke mi? İkisi de korumacı mı?

"O zaman ne var, İsla? Çünkü gördüğüm şey senden faydalanan berbat bir adam ve itiraf etmeliyim ki... bu hiç hoşuma gitmiyor."

İsla bana dönüyor ve o mavi gözleri şokla parlıyor. Gözlerini kırıştırıyor ve benim onun hakkında düşündüğüm gibi o da benim hakkımda inanılmaz şeyler düşünüyor gibi görünüyor.

"Ben onun koruyucu kızırken aramızda bir şey vardı..." Sanki onu görmemi istemiyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve kalbim daha sert çarpıyor. "Ben... Ben bunun ne kadar yanlış olduğunu fark etmemiştim. Yalnızdım, kafam karışık ve yanımda kimse yoktu. Kardeşimi benden almışlardı ve ben yıkılmıştım."

Ondan faydalandı.

Zachary'den çok daha kötü adamlar tanıdım ama bu onu benim gözümde daha az kötü yapmıyor. "Yani senin zayıflıklarını sana karşı kullandı ve seni istediğini hissettirdi?"

İsla başını sallıyor ve kapalı gözünün kenarından bir damla yaş süzülürken onu izliyorum. *Hayır. Hayır.*

"Karısı öğrendi. Çılgına döndü. İkimizi de tehdit etti. Onunla sakinleştikten sonra sosyal hizmet görevlisine söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi çünkü bir daha asla koruyucu aile olamayacaktı ve her şeyden sonra bunu ondan

alamazdım. Koruyucu aile olmalarının tek nedeni onun çocuk sahibi olamamasıydı." İsla derin bir nefes aldı. "O söyledi

Kocasının davranışları yüzünden evlerine başka bir kızın girmesine asla izin vermezdi." Isla'nın titreyen dudağına bakıyorum. Kendi dilimde boğulabilseydim, boğulurdum. "Şimdi kardeşim onların en yeni evlatlık çocuğu, yani sanırım sözüne sadık kaldı."

"Ve bunu bilerek yaptı, değil mi? Seni daha fazla manipüle etmek için Thomas'ı kafana mı asıyor? Seni tekrar hayatına almak için Thomas'ı mı kullanıyor?"

Çekingen bir şekilde omuz silkiyor. "Öğrendiğimde ona ulaşan bendim."

Onunla iletişime geçtiği için bunu *kendisinin* yaptığını mı düşünüyor? Bir manipülatör gördüğümde anlarım. Muhtemelen Thomas'ı onu becermesine izin verdiği için ödül olarak kullanıyor.

Hemen Isla'dan uzaklaşıyorum ve o da hızla doğrulup titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıyor. Kapıya doğru koşuyor ve onu kendi başına bırakacağıma yemin etmeme rağmen, birdenbire ona uzanıp avucumu beline doluyorum. Sırtını önüme bastırdı ve gerildi.

"Ne yapıyorsun?" Sorusu panikle karıştı. "Kal."

O da bana bakıyor. Kaşlarımı kaldırdığımda gözlerinin etrafındaki küçük endişe çizgileri daha da derinleşiyor. "Pisliğin teki olabilirim ama o pislik gibi zayıflıklarını sana karşı kullanmayacağım. Bu gece yalnız olmamalısın."

Yüzü yumuşuyor ve ne kadar kusursuz olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kollarımı indirip ondan uzaklaşıyorum. Çenemi yatağa doğru uzatıyorum. "Alabilirsin."

Isla yavaşça parmak uçlarına basarak yanımdan geçiyor ve gözlerini benden hiç ayırmadan kenara oturuyor. Diz çöküyorum ve sandaletlerini çıkarıyorum. Nazik dokunuşumla bacakları ürperiyor ve daha önce hiç kimseye bu kadar hassas davranmadığımı kesin olarak söyleyebilirim.

"Haklıydım," diye fısıldıyor.

Göğsümde ağır bir baskı var ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. İçim içimi yiyor ve umarım ne kadar keyifsiz olduğumu fark etmez.

"Hangi konuda haklıydın?" Ben soruyorum.

Bana cevap vermeden önce yatağıma uzandı ve yan dönerek top gibi kıvrıldı. "Seninle kendimi güvende hissetmekte haklıydım." "Her şeyden sonra bunu nasıl söyleyebildiğinden emin değilim."

Babası öldürülürken onun ağzını kapalı tuttum. Elbette onu korudum, ama insan bundan nasıl kurtulur?

Isla gözlerini kapatmadan önce omuz silkiyor. "Sen iyisin, Brantley. Başından beri öyleydin."

Duygudan boğazım düğümleniyor ve yatağımda ona baktıkça varsayımlarına inanmayı her şeyden çok istediğimi fark ediyorum.

ON ÜÇ

ISLA

Uyan, Isla.

Yıllardır kendime aynı şeyi söylüyorum. Kendimi uykuya dalıp çıkarken ve bir rüya ile kâbus arasında gidip gelirken hissedebiliyorum. Thomas'ın oyuncak ayısına sarılmış küçük tatlı elleri içimi ısıtıyor ama sonra yerini bir ürperti ve kendimi suçlu, kullanılmış ve biraz da kirli hissetmeme neden olan ellerimin üzerimde olduğu hissine bırakıyor.

Gözlerim açılıyor ve yukarıdaki tavana odaklanıyorum. Havayı dışarı vermeden önce derin bir nefes alıyorum ve uzun saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Hemen sağa dönüyorum ve Brantley'nin mükemmel profilini görüyorum. Göğsümde bir çarpıntı oluyor ve uyanıp beni bakarken bulmadan önce arkamı dönüyorum. Dün geceye dair her şeyi hatırlıyorum ve kendimi çınlıplak hissetmeme neden oluyor.

Sırlar saklanmak, yalanlar da söylenmek içindir. Bu, babamın ölümünden beri geliştirdiğim bir beceri, ancak dün gece, *çok* uzun zamandır ilk kez gerçeği söyledim ve bu beni ham bıraktı.

Brantley düşündüğüm gibi tepki vermedi ve gecenin ilerleyen saatlerinde yatağın çöktüğünü hissettiğimde yarı sersem bir halde uzanıp ona tutundum.

Gözlerimi kıvrılmış elbisemden aşağı kaydırarak kalçamın iç kısmındaki morluğa bakıp hırlıyorum. Utanç içimi dolduruyor ve utanç hemen arkamda kalıyor. Elbisemi aceleyle aşağı çekiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Üzerine çıktığımda Brantley kıpırdamıyor. Bakışlarımı onun köşeli çenesinden ve düz burnundan ayırmak için kendimi zorluyorum. Uyurken huzurludur. Kaşlarını çatmıyor, beni anlamaya çalışırken bakışlarını karartmıyor. Sadece *sakin*.

Banyo kapısını sessizce kapatıyorum ve elbisemi çıkarıyorum. Brantley'nin duşu benimkinden daha küçük ama Zachary'nin ellerini vücudumdan temizlemek için bir saniye daha bekleyemem. Islak fayanslara basmadan önce banyonun buharlı olmasını bekliyorum. Su cildimi haşlıyor ve irkiliyorum ama sıcaklığı düşürmek için hareket etmiyorum. Vücudumun onun en sevdiğini bildiğim kısımlarını ovuyorum ve dokunuşlarının taze hatırasını temizlemeye çalışıyorum.

Ona hayır demedim ki, bu beni daha da kötü hissettiriyor. Kendimi böyle hissetmemin suçlusu kısmen benim ve bu acı bir gerçek.

Banyo kapısının açıldığını duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sırtıma vuran suyla donup kalıyorum ve

bakışlarımı duş perdesindeki küçük yarığa çeviriyorum. Tek görebildiğim Brantley'nin çıplak ayakları, benim sarmalanmış elbisemin yanında. İğneleyici bir şey söylemek istiyorum ama

Sanki dilimi rehin tutuyormuş gibi.

Uzun parmağıyla duş perdesine asılarak boşluğu genişlettiğini gördüğümde sırtımı fayansa yaslıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda kollarım yanımda çenemi eğiyorum. Ona gitmesini söylememi bekliyor. Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıncaya ikimiz de şaşırıyoruz. Sıcak bakışlarını vücudumda gezdirdiğinde başımın tepesinden başlayıp bacaklarımın arasına doğru sıcak bir heyecan akıyor.

Perdeyi daha fazla açana kadar yıllar geçmiş gibi geliyor. Sıcak bir yutkunma boğazımdan aşağıya doğru ilerliyor ve nefesimi tutamıyor gibiyim. Vücudumun yan taraflarına su sıcıyor ve göğüslerimin arasında dolaşan küçük nem tanecikleri bir alay gibi hissediyor.

Brantley gözlerini kısıyor ve duşa girdiğinde yeşilin elektriklelendiğine yemin edebilirim. Tamamen giyinik ve ne yaptığını sormak istiyorum ama konuşmayı beceremiyorum. Avuçları belime indiğinde ve beni göğsüne çektiğinde zevkle nefes alıyorum. Bir şey söylemek ister gibi bana bakarken ıslak kirpiklerinin arasından ona bakıyorum ama ona fırsat vermiyorum.

Parmak uçlarıma kadar yükseliyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. O da beni öptüğünde tamamen nefessiz kalıyorum. O kadar derin bir bağ var ki nerede olduğumu unutuyorum.

Brantley'nin dili benimkine saldırıyor ve ikimizi de duvara yasladığında bir nefes daha alıyorum.

Sırılsıklam gömleğini itiyorum ve ağzımı tekrar almadan önce onu çıkarıyor. Öpüşmemiz hızlı ve çabuk oldu, ama bizim ilişkimiz hep böyledir. Söylediğimiz ve yaptığımız her şey en başından beri bir aciliyetle destekleniyor.

"Seni ne kadar uzun zamandır öpmek istediğimi biliyor musun?" Brantley'nin eli vücudumun ön tarafına doğru ilerliyor ve başımı sallayarak beklentiyle düzensiz bir şekilde nefes alıyorum. "Kendime itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir."

Alt dudağımı ısıırıyorum ve ona bakıyorum. Bunu bir davet olarak algılıyor ve parmağını bacaklarımın arasında gezdirmekten önce vücudumun geri kalanında gezdiriyor.

"Buraya iyi olup olmadığını sormaya geldim."

Yutkunuyorum ve parmağının dokunuşuyla bacaklarımı açıyorum.

"Ama şimdi beni benim seni istediğim kadar isteyip istemediğini sormak için buradayım."

Benim var.

Parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve yumuşak bir inilti tüm kartlarımı ele veriyor.

Brantley'nin bir eli bacaklarımın arasında, diğeri ise yüzümü kuvvetle kavıyor. Konuşurken burnunun kenarından dudaklarına su damlacıkları düşüyor. "Bana bunu istediğini söyle, Isla."

Ona bakıyorum. "Sadece sen olduğun için istiyorum..." Nefesimi tutuyorum ve dudaklarımdaki suyu yalıyorum.

"Ve o değil." Brantley nefesinin altında mırıldanıyor. "Aferin kızıma."

ON DÖRT

BRANTLEY

Bir öpücük.
Hepsi bu kadar.
Aşkın ne olduğunu biliyormuşum gibi ona dokunuyorum ve avuçlarımı kıvrımlarının üzerinde gezdirip narin tenini emdikçe daha çok arzuluyorum.
"Sana kafayı takmaya başlıyorum, Isla." Onu sabit tutmak için yüzünü kavıyorum. Gözleri irileşiyor ama içinde zerre kadar korku yok. Burun deliklerimi genişletiyorum ve keşke kendimi ona dokunmaktan alıkoyabilseydim, ama yapamıyorum. "Sana takıntılı olmamı istiyormuşsun gibi bakmayı kes."
Kaygan bacağını belime dolamadan önce yutkunuyor. Üzerimde sırlıklam boxer'ımdan başka bir şey yok ve aklımdaki tek şey o. Karnım şişiyor ve hareketlerim sarsıntılı. Gergin değilim. Aksine, çok *heyecanlıyım*.
Avuç içim kalçasının yan tarafına değiyor ve göğüsleri göğsüme bastırıyor. *Sikeyim*.
Ağzının ırzına geçiyorum ve aynı anda boxerımı çıkarıyorum. Sıcak bir inilti onu terk ediyor ve doğrudan sikime gidiyor. Birini sismeye hiç bu kadar aşık olmamıştım ve onun ince iniltilerinden daha mükemmel bir ses duymamıştım.
"Tanrım," diye nefes alıyor.
Zevk aletimi boğuyor ve onu sabit tutmak için sıkıca kavıyorum. Bileğimi kavıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Mavi gözleri sersemlemişti ve içine girdiğimde tamamen kapanıyorlardı. "Sakin durma." Nefes nefese söylediği sözler tehlikeli.
"Bu lanet..." Konuşamıyorum. Küçük, sıkı amcığı beni sıkıyor ve bu şimdiden yaşadığım en iyi seks. Parmaklarım yumuşak etine gömülüyor ve onu uzun uzun öpüyorum. Orgazmını yalayıp yutuyorum ve neredeyse sıcak dilinde boğuluyorum. Kendimi ondan çekip aletimi kavradığımda bacakları hızla ıslak fayansa düşüyor. Döl ipleri göbeğindeki suyla karışıyor ve kalın kirpiklerinin arasından bana baktığında hâlâ kendimi kavıyorum. Ellerimi başının yanındaki duvara vuruyorum ve döllerimin karnından aşağıya, ıslak zemine kayışını izliyoruz.
Başparmağım kendi aklı varmış gibi şişmiş alt dudağına sürtünüyor ve konuşmak için fazla samimi hissettirse de, ikimizi de hayrete düşürecek bir şey söyleyebiliyorum. "Sana takıntılı hale geldiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"
Başını sallıyor.

"Bu anlaşmayı mühürledi."

İsla da en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle başka tarafa bakıyor. Sesi duştan dolayı kısık ve boğuk. "Bence sen sadece beni korumaya kafayı takmşsın. Geçmişte olanları telafi etmeye alışyorsun."

şampuanıma uzandığında bileğini tutuyorum. Çenesi kalkıyor ama gözlerimle buluşmuyor. "Bana bak," diyorum.

İ çekiyor ama dediğimi yapıyor.

"Seni korumaya kafayı takmş durumdayım." enesi titriyor ama sadece bir saniyeliğine.

"Ama ben de seni izlemeye takıntılıyım. Ve seni düşünmeye. Ve seninle aynı odada olmaya." şaşkınlığı korkusunu maskeliyor ve onun yerine şampuanı alabilmek için elini yanından aşağı itiyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece hayatımda ilk kez zorlama yerine *doğru* hissettiriyor. "Sana dokunmayı takıntı haline getirdim ve sanırım seninle ilgilenmeyi de takıntı haline getirmek üzereyim." Elime biraz şampuan sıkıyorum.

"Brantley."

"Sadece kabul et, İsla. Çünkü benim gördüğüm kadarıyla..." Ellerim saçlarında ve hüzünle i geçiriyor. "Sana başka seçenek bırakmıyorum."

İsla'nın sarı saçları yüzünün yarısını örtüyor ve onu daha iyi görebilmek için sa tellerini uzaklaştırmak istiyorum ama onun uyumasına ihtiyaım var, bu yüzden kpırdamadan duruyorum.

Telefonum göğsümde ve başlattığım grup sohbetinden gelen bir mesajla titriyor.

Gemma- Eğer "arkadaşınız" başka bir aile üyesinin olmaması gibi olağanüstü koşullar nedeniyle bir kardeşin velayetini istiyorsa, başvurabilir. Ancak uymaları gereken şartlar vardır - istikrarlı bir ev, bir iş, bu tür şeyler. Mahkemeye küçük kardeşlerine bakabilecek durumda olduklarını göstermeleri gerekir.

Isaiah- Ne arkadaşı?

Isaiah ve Gemma'nın olduğu gruptan çıkıyorum ve sadece Isaiah ve Cade'in olduğu yeni bir gruba başlıyorum. Onlara defalarca babalarımızın hayatlarımızı mahvetmek için ne kadar ileri gidebileceklerini bildikten sonra biriyle ilgilenmelerinin ne kadar aptalca olduğunu söyledim ama oturduğum yerden, yanımda uyuyan lanet bir melek, sanırım anlamaya başlıyorum.

Aşkın ne olduğunu biliyormuşum gibi davranmayacağım ama hissettiğim her neyse, geleceğimin bu kadar kasvetli görünmek zorunda olmadığına ve bazı şeylerin risk almaya değer olduğuna beni ikna edecek kadar güçlü. Onun gibi.

Ben- şimdi

anladım. Cade-

Neyi anladın?

Isaiah'ın cevap vermesi birkaç dakika sürer, ama cevap verdiğinde haklıdır.

Isaiah- Birine değer vermenin nasıl bir his olduğunu anlıyor.

Ekranımı kapatıyorum ve yavaşca yataktan sürünerek ıkıyorum. İsla bir an kpırdanıyor ama yan döndüğünde battaniyeyi yüzüne doğru çekiyor ve tekrar uykusuna dalıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve küçük çerçeveli bir bedenın okuldan çıkıp müdürün evine doğru yürüdüğünü görüyorum. İsla'yı takip etmeye başladıktan kısa bir süre sonra yeni danışmanımızın saha gezilerini fark ettim. Bu geceki tek fark, İsla'nın eski sosyal hizmet uzmanı gibi gizlice kaçmak yerine olduğu yerde kalması.

Pencereye yaslanıp bekliyorum.

Geri dönecek, ama okulun diğer kanadındaki odasına koşmak yerine, onu beklediğimi gördüğünde hoş bir sürpriz yaşayacak ve İsla için ne yapacağını söylediğimde daha da şaşıracak.

Ya da benim için.

ON BEŞ

ISLA

Tenime hafif bir dokunuş var, iyi hissettiriyor ama aynı zamanda gıdıklıyor.

Tenimde bir ürperti beliriyor, kirpiklerim gözlerimin önünde dalgalanıyor ve Brantley'nin odasında olduğumu fark ediyorum. Sıcak ağzı boynuma bastırıyor ve nefes alış verişimin hızlanması uzun sürmüyor.

"Bacaklarını aç," diye fısıldıyor kulağıma, sonra lobumu ısırıp biraz çekiştiriyor.

Ağzı çok ateşli ve ben de onun dediğini yapıyorum. Kendimizi nasıl tekrar böyle birbirimize dolanmış bulduğumuza dair hiçbir fikrim yok, ama sanırım ikimiz de buna bir son veremeyecek kadar birbirimize kapılmış durumdayız.

"Ya hayır dersem?" Uykulu bir sesle alay ediyorum.

Brantley durup bana baktığında yüzümde minik bir gülümseme beliriyor. Parmakları gömleğimi kavıyor ve kumaş gerginlikle geriliyor. Saçları çok ateşli bir şekilde dağınık ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında, kapısına *tekrar* geldiğim için hiç pişmanlık duymuyorum.

"Sana meydan okuyorum." Brantley bir kaşını kaldırıyor ve ben gülüyorum. Tişörtümdeki sıkı tutuş gevşiyor ve gülümsemem kayboluyor.

"Bunu bir daha yap," diye ısrar ediyor, bana hayalet görmüş gibi bakıyor. "Neyi?" Tereddüt ediyorum.

"Bu." Brantley yan tarafımı dürtüyor ve ben ciyaklıyorum. Yatağından kalkmaya çalışıyorum ama üzerime tırmanıyor ve ben kesik kesik nefesler alarak gülmeye başlayana kadar bunu tekrar tekrar yapıyor.

"Brantley! Ne yapıyorsun?" Ellerini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışırken yine gülüyorum. O durana kadar nefes nefese kalıyorum ve gülümsemesi o kadar içten ki göğsümü acıtıyor. "Buna alışabilirim." Brantley aniden tekrar ciddileşti.

"Neye alışmaya?" Brantley'nin kalçaları benimkilere doğru eğildiğinde bacaklarım açılıyor. Kahkahalarımız kayboldu ve onun gıdıklamalarının yerini ince, şehvetli dokunuşlar aldı.

"Yatağımda güldüğünü duymak." Parmakları külotumun içinde ve bir dakikadan kısa bir sürede beni o kadar azdırıyor ki

nefes nefese kalıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve içime girdiğinde başım arkaya düşüyor ve bu, dokunduğu diğer zamanlar kadar nefes kesici

Ben.

Sanki o bana doyamıyor, ama ben de ona doyamıyorum. Onunlayken zaman diye bir şey yok. Sadece Zachary'yi gördükten sonra okula dönerken beni yakalayalı birkaç gün oldu ama sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Brantley ile aramızda çok *daha fazlası* var. Aramızda delice bir bağ var ve belki de uzun zaman önce benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığı o geceden kalma bir bağ, belki de sadece kader, ama her ne olursa olsun, benden koparılmasından korkuyorum.

"Bana bak." Gözlerim açılıyor ve Brantley vücudumu uçurumun kenarına kadar çalıştırırken onunkilere bakıyorum. Saç çizgisinde ter oluşuyor ve vücuduma düşüyor. "İşte bu, bebeğim," diye cesaretlendiriyor.

Vücudum onun sözlerine tepki veriyor ve özgüven ondan zahmetsizce akıyor. "Sana bebeğim dememden hoşlanıyor musun?" Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve hızını artırırken başını sallıyor. "Çekinme.

Sadece benim." "Seni çok az tanıyorum." Başparmağı klitorisimi sıyırıldığında nefesim kesildi.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun," diye itiraf ediyor. "Güven bana."

Hızla orgazm olduğumda gözlerim kapanıyor. Brantley içimden çıktığında nefesinin altında küfrediyor, ama karnıma dökülmeden önce aceleyle doğrulup onu kavıyorum.

"Wh-"

Elini sikinden çekip yerine ağzımı koyuyorum.

"Siktir." Brantley'nin eli başımın arkasını kavıyor ve ağzımın içine iki kez sokup boğazımın arkasına vuruyor.

İrkiliyorum, ama sonra boşalıyor ve kalçalarını iterken hızla yutkunuyorum.

İşi biter bitmez onu yavaşça ağzımdan çekiyorum. O kadar ateşli bir bakışla bana bakıyor ki elimin tersiyle ağzımı silmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Hayatımda hiç bu kadar seksi bir görüntü görmemiştim."

Beni kaldırıp ikimizi de duşa götürmeden önce çenemi tutup başparmağını alt dudağıma sürttüğünde çekingen bir şekilde gülümsüyorum.

Zil çalıyor ve Brantley'nin beni takip etmeyeceğini umarak sınıftan aceleyle çıkıyorum, ama edeceğini biliyorum. Varlığı ağır ve gölgesi hemen benimle aynı hizaya düşüyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin? Yoksa zorla mı söylemem gerekiyor?" Kitaplarımı elimden alıyor ve kendi yığınınına ekliyor.

Gerçeği saklayarak Brantley ile odasında yalnız kalmak bir şeydir. Ama yarı kalabalık bir koridorda çok fazla göz ve kulakla birlikte olmak başka bir şey. Yalnız kaldığım anda kaos beni vurdu. Zachary hâlâ kardeşimi arka planda oyuyor ve ben de onun oyununu öğrenir öğrenmez başladığım oyunu oynamaktan başka ne yapacağımı bilemiyorum. Brantley'nin babasının beni öldürmek istediğine dair uyarısı da endişelerimin sınırında duruyor. Kafamdaki kargaşayı arttırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Berrak gözlerle Brantley'e bakıyorum ve iç çekiyorum. Karanlığa gömülene kadar bizi küçük bir taş kemerin altına çekiyorum ve ağzımı açmadan önce öğrencilerden gelen ayak seslerinin yavaşça kaybolmasını bekliyorum. Ama Brantley benden önce davrandı.

"İsla, siktir." Elimi tutuyor ve göğsüne koyuyor. Kalp atışları avucuma çarpıyor ve dudaklarım aralanıyor. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, *bu*. Biz." Brantley'nin iniltisi etrafımızda yankılanıyor. "Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum. Seninle ilgili bir sorun olduğu düşüncesiyle kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasından hoşlanmıyorum."

Duygular boğazımı tıkıyor ve nefes almam bir saniye sürüyor. "I..." Boğazımı temizliyorum ve karanlıkta beni görememesine rağmen başka tarafa bakıyorum. "Ben de ne yaptığımı bilmiyorum." İkimizden de bir iç çekiş kaçıyor ama gerginliği ilk bozan ben oluyorum. "Bir yanım yanlış olabileceğini düşünse bile, doğru hissettiren şeyi yapıyorum."

O yutkunuyor ama ben henüz tam olarak sindiremediğim şeyleri dökmeye

devam ediyorum. "Her şey hakkında çok fazla düşünürsem, çok dağınık

olur."

Brantley belimi buluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seninleyken her şey doğru geliyor."

Midem keleklerle doluyor ve nutkum tutuluyor. Bu kadar az kelime bana nasıl tarif edilemez bir şey hissettirebilir? Yüzümü avuçladığında yanağımı eline bastırıyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, Isla. Sende bir sorun olduğunu söyleyebilirim."

"Nereden biliyorsun?"

Duygularımı saklamakta çok iyiyimdir. Bende bir şeyler olduğunu bilmesi şaşırtıcı.

"Yapabilirim işte." Dudaklarından alaycı bir huff düşüyor. "Anlamıyorum, o yüzden bana açıklama yaptırma."

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor ama bir saniye sonra gururumu ayaklar altına almak zorunda kaldığımda gülümsemem kayboluyor. "Zachary aradı." Saçlarımın telleri onun avuçlarında sıkışıyor. "Sana ne söyledi?" Gerginlik küçük alanı dolduruyor ve gardım o kadar hızlı yükseliyor ki sanki hiç inmemiş gibi oluyor. "Bu gece beni görmek istiyor."

Ardından sessizlik geliyor ve birden kendimi *kaybolmuş* hissediyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. "Brant-"
"Tamam."

Karanlık oyukta şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Duvarlarım yavaş yavaş inmeye başlıyor ve onun cevabıyla omuzlarım gevşiyor. "Kızacağımı düşünmüştüm."

"Kardeşinle birlikte olmamanın tek nedeni babamın seninkini öldürmüş olmasıyken nasıl kızabilirim?" Brantley'nin sözleri kesik kesik ve etrafımızdaki hava ısınıyor. "Ve ben bunu durdurabilirdim."

"Sen daha çocuktun, Brantley."

O gece için onu suçlamadığımı ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. "Sen de öyleydin."

Sessizlik bizi kafesliyor ve küçük, küflü alanda çok uzun süre kapalı kalıyoruz. Brantley sonunda elimi tutuyor ve bizi koridora doğru sürüklüyor. Kapalı kapısının arkasına ve yatağının üstüne güvenli bir şekilde sıkışana kadar elimi bırakmıyor.

ON ALTI

BRANTLEY

"Bana söylemediğine inanamıyorum." Raven, müdürün yarı yaşında olmasına rağmen gizlice seviştiği kadın, yanımdan fısıldıyor.

Ağzımı kapalı tutuyorum çünkü kafam mantıklı düşünceler üretemeyecek kadar dağınık. Isla'nın arkasından iş çevirmek onun ihanet olarak göreceği bir hareket ama sonrasında benden nefret edecek olsa da doğru olanın bu olduğunu biliyorum.

Benden nefret etmesi muhtemelen daha iyi, çünkü o zaman gitmesine izin vermek zorunda kalacağım. Rasyonel olarak, bu iyi bir hamle çünkü sadece korkunç değil aynı zamanda travmatik bir sırrı paylaşıırken bizim için nasıl bir gelecek olabilir? Geçmişlerimiz o kadar çok acıyla birbirine bağlı ki, onun benim gerçekte kim olduğumu anlayacağı anı bekliyorum. Babamın hâlâ ikimiz için de bir tehdit olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Bunu *kendi* yönteminle yapmam için bana şantaj yaptığına da inanamıyorum."

Raven'a bakmadan önce homurdanıyorum. İkimiz de yere çömelmiş, Isla'nın Zachary'nin arabasına gizlice binmesini bekliyoruz. Midem düğüm düğüm ama Isla bana doğru hissettireni yapmamı söyledi ve aklım bana bunun doğru bir şey olmadığını söylese de içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Babamın o piçi öldürmemi ve cesedinden Isla'nın babasına yaptığı gibi kurtulmamı söyleyen sert sesi düşüncelerimi körüklüyor ama ben Isla'yı geri çekmeye ve babalarımızı hapse girmeye zorlamaya karar verdim - bu da tüm yasadışı eylemlere son vermek anlamına geliyor. Aksi takdirde sonum tıpkı onun gibi olacak ve bu asla olmayacak.

Dizlerim yukarı kalkıyor ve kollarım için çıkıntı görevi görüyor. "Sizi temin ederim ki bunu başka bir şekilde yapmamı istemezsiniz." Aylar önce olsa, Asileri toplar ve bu adamı yerin dibine sokardım. Kalıcı olarak.

Raven iç geçirdi. "Onu bir kenara çekip Thomas'la ne yapmayı planladığımı anlatmalıydım."

Başımı salladım. "Bunu asla kabul etmezdi ve sen de bunu biliyorsun. Teknik olarak onun üzerinde hiçbir otoriteniz olmadığından bahsetmiyorum bile. Ya da Thomas üzerinde. Özellikle de buradaki yeni pozisyonunla." Dikkatimi tekrar St. Mary's'in ön kapısına veriyorum. Kalbim her zamankinden daha fazla atıyor ve adrenalin parmak uçlarımı karıncalandırıyor.

"Onunla ilk kez birkaç hafta önce tanıştığınıza göre onu oldukça iyi tanıyorsunuz."

Yine homurdandım. St. Mary'nin en yeni rehberlik danışmanı, kendisinden gelen merak tikine rağmen benden bir bok

alamayacak.

"Ve Tate'le ilk kez birkaç hafta önce tanıştığın için onu oldukça iyi tanıyorsun," diye karşı çıktım, yanaklarının sıcaklıkla olgunlaştığını görmek için bir anlığına ona baktım.

"Bu seni ilgilendirmez."

Omuz silkiyorum. "Şanslısın ki her şey plana uygun gittiği sürece işimi kendime saklıyorum."

Raven yine iç geçiriyor ve ben aşırı huzursuzlanmaya başlamadan önce yarım saat daha sessizce oturuyoruz. Ayağa fırlıyorum ve o da aynısını yapıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Şimdiye kadar burada olmalıydı."

"Belki de Thomas'ın yeni bir koruyucu ailenin yanına gideceğini biliyordur."

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Ona söyleme riskini göze alamazdı, çünkü onları birbirine bağlayan tek şey buydu." Manipülatif erkekler zekidir.

"Peki o zaman, nerede o?" Raven etrafına bakınır ve alt dudağını dişler.

"Raven?"

Müdürün sesini duyunca ikimiz de döndük. *Harika.*

"Tate." Raven'ın sesi suçlulukla dolup taşıyor ve müdürle aynı anda bana bakmak için dönüyor.

Ellerini kalçalarına koyar ve onaylamaz bir şekilde iç çeker. "Devam et ve anlat bana, Brantley. Seni bu saçmalıklarla uğraşmayacak kadar uzun zamandır tanıyorum, peki Isla'ya neler oluyor?"

Kıkırdamadan önce kaşlarım çatılıyor. "Gemma seni aradı, değil mi?" *Lanet olsun ona.*

"Babası okul müdürü olan bir arkadaşına sahip olmak berbat, değil mi?"

Hepimiz ofisine girerken kendinden çok memnun görünüyor. Raven, müdürü Zachary ve Isla'ya ulaşmak için Isla'nın küçük kardeşini nasıl koz olarak kullandığı konusunda bilgilendiriyor.

Tate yüzünü ovuşturarak inliyor. "Git Isla'yı getir."

Ona defolup gitmesini söylemek arasında gidip geliyorum ama bunun yerine Isla'nın odasına yöneliyorum. Konu ona geldiğinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim ve bu, her hareketimi destekleyen kalbimin çarpıntısından açıkça anlaşılıyor.

Okulun kapısı açıldığında henüz koridorda bile değildim. Dönüyorum ve onu ellerini iki yanına indirmiş bir şekilde orada dururken görüyorum.

"Ne yaptın sen?" Isla her kelimeyi kuvvetle noktalıyor.

Direkt konuya giriyorum çünkü açıklamamı uzatmaya gerek yok. *Siktir, o biliyor.* "Yapılması gereken neyse onu yaptım. Bir pislğin seni manipüle etmesine izin vermeyeceğim."

Isla'nın nefesi sıcak bir nefesten başka bir şey değil ama yine de beni tokatlıyor.

"Isla." Raven müdürün odasından fırlıyor ve Isla'nın ağzı açık kalıyor, sonra da bana doğru küçümseyen bir bakış fırlatıyor.

Kapının aralığından sızan küçük ses, kaçış arabasının arkasında rölantide çalıştığını duymama yetiyor. Nabzım atıyor ve parmak eklemlerimi kırıyorum.

"*Sakın* bana yaklaşmaya *cüret* etme." Isla'nın ihanet duygusunu maskeleyen bir parça panik var. "Sana asla güvenmemeliydim. *Tanrım.*" Avuçlarının topukları gözlerinin içine giriyor ama ona bir adım daha yaklaştığımda avuçlarını çekip bana ters ters bakıyor. "Her şeyi mahvettin. *Yine.*"

"Bu hiç adil değil." Sakin kalmaya çalışıyorum ama içim korku dolu. "O gece senin hayatını

kurtardım, Isla." "Ve sen de onu mahvettin!"

Omuz silkiyorum. "İyi. Benden nefret et. Bana güvenme. Ama yardım tam önünde dururken bunu kabul edecek kadar da terbiyeli ol. O gecedен sonra sana yardım edemedim ama şimdi buradayım. Sana *yardım ediyorum.*"

Raven konuşmayı yumuşatmaya çalışır çünkü Isla'nın geriye doğru attığı küçük adımları görmektedir. "Zachary sana ulaşmak için Thomas'ı kullanıyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Isla gülüyor, ama bu daha önce kollarıma sarıldığında duyduğum kahkaha değil.

"İşte bu yüzden sana geldim." Raven'la konuşuyorum ama bakışlarımı Isla'dan ayırmayı reddediyorum. "Hiçbir şey

Isla'yı durduramayacak kardeşini görmekten alıkoydu."

Isla hızla bize sırtını dönüyor ve dünyam dönmeyi bırakıyor. Mary's'in taş merdivenlerinden inişini ve yolcu koltuğunda nasıl bir kız olduğunu bilmeyen bir adamın arabasına binişini izlerken hiç hissetmediğim bir panik ayaklarımı yere yapıştırıyor.

"Isla!" Raven onun peşinden koşuyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. "O arabaya binme. Thomas başka bir eve yerleştiriliyor."

Zachary'nin sesini duyduğumda Isla yolcu koltuğunun yarısındaydı. "Bundan emin misin?"

Raven onu merdivenlerden indiriyor ve ben de peşinden gidiyorum. Her seferinde bir adım atıyorum ve tüm bu süre boyunca Isla'ya bakıyorum. "Isla." İsmi dilimden bir dua gibi dökülüyor.

Mavi gözleri sadece onun gibi birinin verebileceği bir bağımsızlıkla sertleşiyor. "Dört yıl önce yardımına ihtiyacım olduğunu kabul ediyorum, Brantley. Ama şimdi ihtiyacım yok."

Evet, var.

"Arabaya bin, Isla."

"Seni tutuklatacağım!" Raven bağırır.

Müdürün sesi arkamdan bir fısıltı gibi geliyor. "O on sekiz yaşında, Raven. Teknik olarak yanlış bir şey yapmıyor ve kendi kararlarını verebilir. Onu tutuklatamayız."

Zachary'nin ön camını yumruğumla kırmak istiyorum. Onu sürücü koltuğundan çekip çıkarmak ve babama pek çok kez yapmak istediğim şeyi ona yapmak istiyorum. Yumruğumu alıp suratına indirmek istiyorum, tıpkı babamın bana yaptığı gibi, ne zaman ondan başka birine biraz nezaket göstersem, ama bunun yerine yolcu koltuğuna uzanıp Isla'yı çenesinden öyle bir kuvvetle kavıyorum ki parmak uçlarım bembeyaz oluyor.

"Senden nefret ediyorum." Isla parlak gözlerle bana bakıyor.

"Benden nefret edebilirsin. Bunu kabul ediyorum. Ama sana söyleyeceklerimi iyi dinle çünkü sadece bir kez söyleyeceğim. Ne yaparsan yap." Onun yanından uzanıp eski üvey babasının kafasını alıp direksiyona çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. "Çık şu lanet arabadan ve sana dört yıl önce vermem gereken yardımı al, çünkü bir daha vermeyeceğim."

Bir saniye geçiyor ama bir yıl gibi geliyor. "Hayır."

Ve işte benim kısıtlamam gidiyor.

Dikkatimi Zachary'ye veriyorum ve o da gülümseyerek vitesi boşa alıp pedala basıyor. Isla'nın çenesini bırakmak zorunda kalıyorum, böylece onu arabadan dışarı sürükleyip ikimizin de ezilmesine neden olmuyorum.

Farlar uzakta kaybolurken Raven hâlâ müdürle tartışmaya devam ediyor. Dört yıl önce Isla'yı ve küçük kardeşini büyük, süslü bir evde çığlık çığlığa bıraktıktan sonra hissettiğim aynı korku ve boşluk hissi, St. Mary's'in dışında durduğum sürece üzerimde ağırlaşıyor.

Raven ve müdürün yanından geçip odama doğru yürüyorum. Bir uyuşukluk tüm vücuduma yayılmaya başladı ve beni bundan kurtarabilen tek kişi, onu oraya koyan kişi oldu.

YEDİ

ISLA

"Bu da neydi böyle?"

Midem bulanıyor ve bunun Zachary'nin dengesiz sürüşünden mi yoksa Brantley'nin bana söylediği ayrılık sözlerinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

"Bu doğru mu?" Kapı kolunu kavıyorum. Kapıyı açıp ciddi bir yara almadan dışarı çıkamayacağımı biliyorum ama bu beni bir an için sakinleştiriyor. "Thomas başka bir ailenin yanına mı yerleştiriliyor?"

Evlatlık çocukları patates çuvalı gibi oradan oraya atmalarından nefret ediyorum. İstikrara ihtiyacı var.

"Hayır. Onu kendi gözleriyle gördün Isla. Yatağında rahatça uyuyor ve orada kalacak." "Onunla konuşmak istiyorum."

Zachary direksiyonu tokatlıyor ve ben sıcıyorum. "İsla, bunu yapamam. Jess'e söyler."

Gerginim ve o da bunu anlıyor. "Daha önce de ondan bir şeyler saklamanın bir yolunu bulmuştun. Bunu da saklamanın bir yolunu bul."

"Yoksa ne olur, tatlım? Fırsatını bulsa karanlıkta senin bedenle oynaşacak olan o çocuğa geri mi döneceksin?"

Neredeyse gülecektim, ama Brantley'nin düşüncesi eğlencenin acısını neredeyse anında alıp götürüyor. Deri koltuğa geri yaslanıyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Yoksa Jess'e beni yine arkasından becerdiğini söylerim."

Frene basıyor, ama bunu bekliyordum, bu yüzden ileri atılmıyorum. Ona doğru döndüm. "Beni hemen kardeşimi görmeye götür!"

Başını sallıyor ama onu kısıp aldığını biliyor. Yol olması gerekenden daha kısa sürüyor ve evin önüne geldiğimizde motoru kapatıyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Seni tekrar görebilmek için bir bahane olsun diye Thomas'ın bizim gözetimimizde olmasını ayarladığımı bildiğini biliyorum."

Başımı salladım.

"Eminim beni, sana sağlıksız bir şekilde aşık olan bir manipülatörden başka bir şey olarak görmüyorsun."

Yutkunuyorum. Zachary öne doğru eğiliyor ve elini kalçama koyuyor. "Yine de sana dokunmak istediğimde bana hiç hayır demedin." *İstiyorum.* "Bu da seni en az benim kadar manipülatör yapıyor tatlım."

Dişlerim birbirine vuruyor ve burun deliklerimi boşaltılmamış duygularla genişletiyorum. *O haklı.*
"Sen burada kal. Thomas'ı getireceğim."

Karnımda parlak bir şey kıvılcımlanıyor ve hafifçe gülüyor. "Bunu gerçekten yapacağımı düşünmedin, değil mi?" Dudağı uçukluyor. "Sonra bana teşekkür edebilirsin."

Arabasının kapısını usulca kapatıp garaja doğru yöneldiğinde tuttuğum nefesimi dışarı veriyorum. Gözlerimi kapattığımda yuva sandığım ev yok oluyor ama göz kapaklarımın ardında gördüğüm tek şey Brantley'nin yeşil gözleri oluyor.

"Siktir." Saçlarımın uçlarını çekiştirip garaj kapısına bakıyorum ve Zachary'nin küçük kardeşimi kucağına almasını bekliyorum. Birkaç dakika geçtikten ve kimse gelmedikten sonra paniklemeye başlıyorum.

Zachary'nin telefonu orta konsoldaydı, ben de telefonu elime alıp bir yıl önce onunla yaşadığım zamandan hatırladığım şifresini girdim. Kapıyı açıp arnavut kaldırımlı araba yoluna adımımı atarken ekranı açık tutuyorum.

Ayak parmaklarım beklentiyle karıncalanıyor ve garajdan geçip geniş mutfığa açılan kapıya doğru usulca yürüyorum. Ev benim hoşuma gitmeyecek kadar sessiz.

Yatak odalarına çıkan merdivenlere bakıyor ve hareket olup olmadığını dikkatle dinliyorum. Merdivenleri yarılایana kadar Jess'in sesini duyuyorum. "Şimdi söyle yoksa yemin ederim vururum."

"Ne... neler oluyor?"

Nefesim kesiliyor ve doğruca merdivenlerden yukarı, kardeşime ait olduğunu bildiğim o küçük sese koşuyorum. Uykulu haliyle koridorda tökezlemeden önce kollarımdaydı ve ilk tepkim onu saklanmak için dolaba koymaktı, ama saçımı kavrayan bir tutuş beni geriye doğru uçurdu.

Çılgılık atıyorum ve telefon Thomas'ın odasına doğru uçuyor, ben de ekrandaki tuşlarla oynayıp birini aramaları için dua ediyorum. *Herhangi birini.*

"Şaka mı yapıyorsun? Yine mi sen?" Jess neredeyse histerik bir halde ve Thomas'ın yüzündeki korku anında gözlerimi yaşartıyor. "*Dolap,*" diyorum Thomas'a.

Koşuyor ve içimi hafif bir rahatlama duygusu kaplıyor. Benim ölümümü izlemek zorunda kalırsa, o da benim gibi olacak.

Yalnız ve yardım etmek isteyen hiç kimseye güvenmiyor.

Brantley. Bana yardım etmesine izin

vermeliydim. "Jess. Sakin ol. Anlamıyorsun!"

Daha sert sarsıldım ve acıdan bağırdım. Zachary ve siyah bir silah görüş alanımda. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü sonucu daha gerçekleşmeden görebiliyorum.

"Onu yine beceriyorsun! Neyi anlamıyorum?"

Karıştırmalar durunca gözlerimi açtığımda Zachary'nin bir adım geri attığını görüyorum. Şimdi ikimize de bakıyor. "Jess, silahını indir. Delirmiş gibi davranıyorsun. Şu haline bak!" Zachary ellerini havaya kaldırıp beni işaret ediyor. "Bir kızı saçından tutup koridorda aşağı çekerken bana silah doğrultuyorsun."

"Beni bu hale sen getirdin." Zachary gözlerini deviriyor ama kız saçımı tekrar çekince hemen harekete geçiyor. "Ve o da yaptı." Bir saniye önümde duruyor, bir saniye sonra durmuyor.

Bedeni ayaklarımın altındaki zemine çarparken koridordaki tüm oksijen yok oluyor. Ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Kulaklarımda beni karanlık bir dolaba götüren bir çınlama var, birinin kolları beni sarıyor ve şakağıma bir şeyin bastırdığını hissettiğimde bile zihnim beni orada tutuyor.

SEKİZ

BRANTLEY

Odasının penceresine yaslanıyorum ve Zachary'nin St. Mary'den hızla uzaklaşırken lastiklerinin oluşturduğu siyah çizgilere bakıyorum. Kanım öfkeyle pompalanmıyor ve kalbim göğsümde hızlanmıyor. Bunun yerine, onunla birlikte olduğu sürece daha da büyüyecek gibi görünen bir boşluk var.

Ona bir daha yardım teklif etmeyeceğimi söyledim ama bu bir yalandı. Yıllar geçebilirdi ve eğer ortaya çıkıp benden yardım isterse, yardım ederdim.

İç çekişimle pencere buğulanıyor ve odasını yakıp kül etmeye hazır bir şekilde kapıya doğru hışımla ilerliyorum. Kolu çekiyorum ama yatağının yanında bir şey duyunca aniden duruyorum. Cihazı hemen buluyorum. Telefon eski ve yıllar içinde bir ya da iki kez düşürülmüş gibi görünüyor, kenarlarında küçük girintiler ve çizikler var.

"Alo?" Arayanın Isla olacağına dair umutlu bir düşünce geçiyor içimden ama onun yerine diğer uçta boğuk bir sestен başka bir şey yok.

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve aramanın hala bağlı olduğunu görüyorum.

"Orada biri mi var?" Dikkatle dinliyorum. Tam Isla olduğunu umduğum için kendime kızmaya başlamışken, ürkek bir çocuk sesi duyunca donup kalıyorum.

"Hel...merhaba?"

Kaşlarım çatıldı. "Ben buradayım. Kim bu-"

Hay sikeyim.

"Thomas?"

"Yardıma ihtiyacım

var." Her kas

kilitlenir.

"Kötü bir şey oldu."

Isla.

"Saklan." Sesimi bile tanımıyorum.

"Kaçtım ve dolaba saklandım." Benim gibi duygusallıktan uzak biri için, onun korkusunu duyunca aklım başımdan gitti.

"Bana ne olduğunu anlat ama sessiz ol."

Raven beni koridorda yakaladığında neredeyse Tate'in ofisine varmıştım. Telefonun hoparlörünü açtım ve ağızımdan "*Araba. Hemen.*"

Raven beni arkasına çekti ve arabasına doğru yolu yarlamıştık ki telefonda bir patlama sesi duyduk. Dünyam durdu ama sadece bir anlığına. "911'i ara," diyorum Raven'a. "7678 Doğu Elm Sokağı."

"Thomas? İyi misin?"

Raven 911'i ararken nefesinin altından küfrediyor. Thomas telefonda "Bağırışmalar duyuyorum ve gittikçe yaklaşıyor" diye fısıldadığında biz çoktan St. Mary'den kaçmaya başlamıştık. İnliyor ve hissettiği korkuyu biliyorum. Bunu daha önce birçok kez hissettim, ondan daha da küçük yaşta.

Raven telefona doğru konuşuyor. "Polis yolda, Thomas."

Telefonun ucundan daha fazla ses geliyor ve Isla'nın çılgınca sesini duyduğumda tüm vücudum canlanıyor. "Thomas, kaç! Hemen!"

"Isla!" Telefonu ağızıma götürerek bağıryorum.

"Brantley?" Nefes nefese ve kelimeleri telefonda o kadar hızlı dolaşılıyor ki zar zor yakalıyorum. "Özür dilerim. Senin hatan değildi ve senden nefret etmiyorum. Benim için ona iyi bak lütfen-"

Telefon sert bir zemine düşmüş gibi yüksek bir ses geliyor ve ardından arama sona eriyor.

"Acele et," diyor Raven telefonuna. "Küçük bir çocuk ve ablası tehlikede. Binada bir silah olduğunu doğrulayabilirim ve birinin vurulduğuna inanıyorum."

Başımı dizlerimin arasına koyuyorum ve babama *işlerinde* eşlik etmek zorunda kaldığımda yaptığım gibi burnumdan nefes alıp veriyorum. Tek fark, bu sefer diğer ucunda ben varım.

Raven durmadan önce arabadan inmiştim. Cadde kırmızı ve mavinin tonlarıyla boyanmış ve etrafta rastgele seyredenleri engelleyen uyarı bantları var. Her şey ağır çekimde ilerliyor ve ben onun güzel mavi gözlerini bulmak için kaosu tarıyorum, beni dinleyen herkese hala hayatta olması için dua ediyorum.

Keşkeleri düşünmenin ve onu o lanet arabadan çıkarmadığım için kendimden nefret etmenin bir faydası yok, ama yine de kendimi sarmaldan kurtaramıyorum. Kalbim ellerimde yolun ortasında duruyorum ve duyabildiğim tek şey kalp atışlarım. Bakışlarımı kaosun içinde gezdiriyorum ve o anda gözüme bir şey çarpıyor. Ona doğru ilerlemeden önce gizli gölgeye bakıyorum. Evden ve çevredekilerden uzaklaştıkça daha da tedirgin oluyorum.

Gölge hareket ediyor ve mide bulantısı beni yakalıyor. Daha onu görmeden kim olduğunu anlıyorum.

Thomas park etmiş bir arabanın arkasına saklanıyor ve gözlerimiz buluştuğunda etrafımdaki toprakta şok dalgaları oluşuyor. Tıpkı ablasına benziyor.

Ona doğru yürümeye devam ediyorum ve bilinçaltımda ellerimi ihtiyatla havaya kaldırıyorum. Polis araçlarının kırmızı ve mavi ışıkları onun melek gibi görünen yüzünde titreşiyor.

Yuvarlak yanaklar, kar gibi beyaz saçlar ve masmavi ve korku dolu gözler. Alışılmışın tamamen dışında bir şey yapıyorum.

Uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Sorun yok. Yanındayım Thomas."

Ben onun yaşındayken benim için yapılması gerekeni yapıyorum. Birinin gelip beni alıp götürmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini dilediğim o kadar çok zaman oldu ki.

Ama hiç olmadı.

Ama şimdi buradayım ve Thomas ile Isla dört yıl önce hak ettikleri şeyi alacaklar; biri gelip onları alacak ve bu saçmalıktan kurtaracak.

Thomas önce geriliyor ama sonra başını omzuma gömüyor ve bana sıkıca tutunuyor. Yolun ortasında duruyorum ve herkes bana bakıyor gibi görünse de hiçbiri Isla değil.

Hangi cehennemde o?

Dönüyorum ve kalabalığı tarıyorum. Kafamın içinde sessizlik var ve duymama izin veririm dikkatimin dağılacağını biliyorum, bu yüzden dikkatimi dağıtacak şeyleri minimumda tutuyorum, Isla'nın kardeşine sıkıca tutunuyorum ve önünde 7678 rakamları olan eve bakıyorum.

Eve doğru gitmeye başladığımda Thomas'ın elleri boynuma saplanıyor. Midem çalkalanıyor ve vücudum uyuşuyor. Dört yıl önce onu o dolaba sakladığım zamanı düşünüyorum. Babamın arkasından ilk kez böyle bir şey yapmıştım. Isla benim kendi küçük geçit uyuşturucumdu ve tek yapmam gereken ona doğru bir kez daha bakmaktı.

Benim için bildiğinden çok daha fazla

şey ifade ediyor. Thomas kollarımda

kayıyor. "Isla."

Arkamı döndüm ve onu görünce sendeledim.

İsla'nın etrafı polis memurlarıyla çevrili ve göz göze geldiğimizde kalbim küt küt atıyor. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve kararlı adımlarıyla birlikte sallanıyor. Omuzlarına sardığı gümüş battaniye yaz esintisiyle düşüyor ve mavi gözleri ayın ışığını yakalıyor. Neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

Thomas'ın yanına gidip onunla yarı yolda buluşuyorum. Hissettiğim rahatlamayı ifade edebilmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden onu kendime doğru çekiyorum ve küçük kardeşiyle birlikte aramızda duruyoruz. Sanki bildiği tek güvenli yer benmişim gibi hâlâ boynuma sarılıyor ve kız kardeşi de aynısını yapıyor.

"Gelip oturmanız ve kontrol edilmeniz gerekiyor." Sağlık görevlisine ters ters bakıyorum ve onlar da benim ters ters bakmamdan etkilenmeden aynı yerde kalıyorlar.

"Bana iyi olduğunu söyle." Onu daha iyi görebilmek için hareket ediyorum ama Thomas onu bırakacağımdan korkuyormuş gibi beni daha sıkı kavıyor. "Sen geldin." Isla gözlerindeki yaşları kırıştırıyor.

Hâlâ kardeşini tutuyorum ama bir elimle çenesini tutup kendime doğru eğiyorum. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman geleceğim, ihtiyacın olmadığını söylediğinde bile."

Başı göğsüme çarpıyor ve omuzları titriyor. Thomas onu yerinde tutmak için kollarından birini başına doladığında daha çok ağladığını hissediyorum. Dudaklarım başının tepesine değiyor ve onu oradan öpüyorum. Bu tatlı bir jest ve daha önce hiç yapmadığım bir şey ama doğru hissettiriyor, tıpkı onunla her zaman olduğu gibi.

EPILOG

ISLA

Müdürün masasının dibindeki sandalyeye oturduğumda ağzımdan gergin bir nefes çıkıyor. Raven maun ağacının ucuna yaslanmış tırnağını ısıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Raven'a bakmadan önce dikkatimi okul müdürüne yöneltiyorum. Koltuğunun ucunda oturuyor - kelime oyunu yapmıyorum.

Parmaklarım sandalyenin kollarına gömülüyor ve duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Eminim onlara karşı çok savunmasız görünüyordum, bu sandalyede oturup dört yaşındaki kardeşimin geleceği hakkında bir karar vermeye çalışıyorum çünkü sahip olduğu tek şey benim.

"Bilmediğin bazı şeyler var," diye başlıyorum. "*Onun* da bilmediği şeyler var."

Brantley'nin babasının benim babamı öldürdüğü ve bu yüzden WITSEC'te olduğum gibi ya da Brantley'nin babasının eline fırsat geçse beni muhtemelen öldüreceği gibi.

"İsla." Sandalyesinden kalkıp masasının etrafında dönen müdüre bakıyorum. Raven'ın hemen yanında, masaya yaslanıyor. "Senin de bilmediğin şeyler var."

"Sevmek mi?" Ben soruyorum.

Raven elini kısa bir süreliğine onunkinin üzerine koyup çeker. "St. Mary's'e gitmeden önce nerede büyüdüğüm ve babanın öldürülmeden önceki yaşam tarzını nasıl bildiğim gibi." Şaşırmış görünmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben de bir yetimim. Neden seninle bu kadar ilgilendiğimi sanıyorsun?"

Omuz silkıyorum, ama ilk defa inat olsun diye değil. Aslında farkında olmadığım için.

Müdür boğazını temizliyor. "Bazı sırların nasıl gömülü kalması gerektiğini ikimiz de biliyoruz diyelim."

İç çekmeden önce dilimi yanağıma bastırıyorum. "Bilmek istemediğinize emin misiniz?" "Eminiz."

Dudaklarımı birbirine doladım ve pes ettim. "Tamam, o zaman sanırım ben de varım."

Rahatlama içinde yüzüyorum. Thomas, Raven'ın bakımı altında olacak ve St. Mary'nin arazisinde yaşayacak. Ben de

Yaz programına katılıp lise diplomamı aldıktan sonra, ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak eden küçük bir çocuğun geçimini sağlamak zorunda kalmadan geleceğin nasıl görüldüğüne karar vereceğim.

Müdür ve Raven aynı anda ayağa kalkıyor. Altımda diz çöküp ellerini dizlerimin üzerine koyduğunda yumuşak bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Rüşvet her zaman işe yarar."

Usulca gülüyorum ve şakayla karışık gözlerimi deviriyorum, sonra ayağa kalkıp yaşam düzenlemelerinin lojistiğini ve Raven'ın St.

Thomas müdürün evinde güvende ve benden bir futbol sahası mesafesinden daha uzakta değil ve dört yıldır ilk kez rahatlayabileceğimi hissediyorum.

Mary's bir karmaşa ağı ve eminim ki Thomas ve ben de buna katkıda bulunduk ama yine de garip bir şekilde sakin hissediyorum - günler önce Zachary'nin bir kurşun yarasıyla yere düşmesine tanık olduktan sonra bile.

"Hazır mısın?"

Brantley'nin sesiyle duruyorum. Koyu renk kot pantolonu ve siyah tişörtüyle uzak duvara yaslanmış, ateşli bir sırtışıla onu gördüğümde nabzım fırlıyor.

"Ne için?" Ona doğru tereddütlü bir

adım attım. "Seni Asilerle tanıştırmam için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni bu okuldan kovduğunu hatırlıyorum, şimdi de arkadaşlarının benimle tanışmasını mı istiyorsun? Hani baban kim olduğumu öğrenecek diye endişeleniyordun?"

Brantley'nin karanlık kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. Elleri cebinde ve omuz silkerken çok soğukkanlı görünüyor. "Senin dikkat etmemiz gereken bir başka Asi kız olduğuna karar verdim."

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. "Asi kız mı? Benden önce başkaları da mı vardı?"

Brantley bizi ayıran boşluğu silmek için hiç vakit kaybetmiyor. Beni kendine doğru çektiğinde ağzımdan hızlı bir nefes çıkıyor. "Senden önce *ya da* sonra kimse yoktu."

Kafa karışıklığı koridor boyunca beni takip ediyor. Beni bir kapıdan içeri çekmesine izin veriyorum ve karanlık etrafımızı sardığında eli elimde sıkışıyor. "Bu şekilde hissettiğim tek kişi sensin. Seni o dolapta bıraktığımda bunu anlamak için çok gençtim."

Ben de öyleydim.

Brantley beni elimden tutup çektikçe kalbim daha da hızlı atıyor. Hafif bir müzik ve kahkahalar duyuyorum ve ancak bir kapının yarısına geldiğimizde St. Mary's'in bodrumunda olduğumuzu fark ediyorum.

Odaklanana kadar gözlerimi kırptıştırıyorum ve gözlerimin taş duvarlarda yanıp sönen renkli ışıklara alışmasına izin veriyorum. Dikkatimi geniş alanda gezdiriyor ve bana bakan her gözün yanından geçip gidiyorum.

Dört kız bir avmışım gibi üzerime çullanıyor ve Brantley hiçbir uyarıda bulunmadan beni kurtların önüne atıyor. Elini çekince itiraz etmek için ağzım açılıyor ama göz kırptıyor ve ne söyleyeceğimi unutuyorum. Kızlardan biri "St. Mary's'e hoş geldiniz!" diyor, diğeri ise elimi sıkıyor.

"Ben Sloane. Bu Mercedes. Bu Journey, ve-" "Ben

Gemma."

Güzel biri ve samimi olduğunu söyleyebilirim. Ellerimiz kısa bir tokalaşmada birbirine değdiğinde, garip bir şekilde sıcak bir şeyler hissediyorum. *Aile* gibi.

"Bizler Asi Kızlar olarak adlandırılıyoruz ve ilk hak iddia etme partinize hoş geldiniz demek istiyoruz."

Talep eden taraf?

Journey homurdanır ve uzaklaşmadan önce gözlerini devirir.

"Bizim *Asi* kızlar olduğumuza kim karar verdi?" Mercedes belirgin bir tedirginlikle

kollarını kavuşturuyor. Uzun boylu bir adam grubumuzun ortasına dalıyor. "Ben verdim.

Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Aslına bakarsan, Shiner... var."

Birden ışıklar kapandı. Brantley'i göremeyince panikliyorum ama tam o sırada sıcak bir çift elin belimi sardığını hissediyorum. Ön tarafı sırtıma değiyor ve dudakları boynumun kenarına değdiğinde sırtıyorum.

"Bir Asi tarafından sahiplenilmeye hazır mısın,

bebeğim?" Dudağımı ısırtıyorum. *Hazırdan da*

öteyim.

SON SÖZ

Mary's Yatılı Okulu'nun koridorlarını gezmeyi sevdiniz mi? Serinin diğer kitaplarını okumadıysanız, buradan başlayın: [İyi Kızlar Asla Yükselmez!](#)

Serinin diğer kitaplarını okuduysanız, seriyi okuduğunuz için ***size çok teşekkür*** etmek istiyorum! Bir dünyayı sonlandırmak her zaman zordur, özellikle de Aziz Mary'ninki kadar detaylı bir dünyayı ve ben sadık Aziz Mary hayranlarıma sonsuza dek minnettarım! St. Mary's'de sizin için her zaman bir yer olacak ve her zaman geri dönebilirsiniz. <3

Ps. Bu seride daha fazla hikaye istediğinizi biliyorum! Gelecek haberler için haber [bültenime](#) katılmayı unutmayın. Size birkaç sürprizim olabilir!

AYRICA SJ SYLVIS TARAFINDAN

Bexley U Serisi

[Zayıf Taraf](#)

[Buz Bahsi](#)

[Pak Bloğu](#)

Shadow Valley y Serisi

[Sopalar ve Taşlar](#)

[İsimsiz](#)

İngilizce Hazırlık Serisi

[Tüm Küçük](#)

[Yalanlar Tüm](#)

[Küçük Sırlar Tüm](#)

[Küçük Gerçekler](#)

Mary's Serisi İyi

[Kızlar Asla](#)

[Yükselmez Kötü](#)

[Oğlanlar Asla](#)

[Düşmez Ölü Kızlar](#)

[Asla Konuşmaz](#)

[Kalpsiz Erkekler Asla](#)

[Öpüşmez Güzel Kızlar Asla](#)

[Yalan Söylemez](#)

Standalones

[Üç Yaz](#)

[Saygılarımla](#)

[Cammie Sarmaşık](#)

[Peşinde](#)

[Fallon Gerçeğine](#)

[Aşık Olmak](#)

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

GÜNCEL KALIN

Çekilişler ve özel haberler için S.J. Sylvis'in okuyucu grubuna katılın: [SJ Sylvis Okuyucu Grubu](#)

Yayın günlerinde doğrudan gelen kutunuza e-posta almak için S.J. Sylvis'in haber bültenine katılın: [SJ Sylvis Haber Bülteni](#)

YAZAR HAKKINDA

S.J. Sylvis, Amazon'da ilk 50'ye giren ve USA Today'de en çok satan yazarlardan biri olup, en çok yeni yetişkin romanları ve romantik komedileriyle tanınmaktadır. Şu anda kocası, iki küçük çocuğu ve köpeğiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Kahveye takıntılıdır, kurgusal karakterlere kolayca bağlanır ve akşamlarının çoğunu bir kitaba gömülerek geçirir! Onu sjsylvis.com adresinde bulabilirsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Mary's Serisi'ne aşık olan her bir okuyucuya çok teşekkür ederim! Bu dünyayı sonlandırmak çok acı ama kitaplarla ilgili en iyi şey, içlerindeki dünyaları her zaman yeniden ziyaret edebilmenizdir. Umarım biraz rahatlamaya ihtiyaç duyduğunuzda eviniz diyebileceğiniz bir yer yaratmışımdır! <3

Ayrıca kariyerimde bugüne kadar beni destekleyen herkese teşekkür etmek istiyorum! Dünyanın en iyi ailesine, arkadaşlarına, editörlerine, düzeltmenlerine, grafik tasarımcılarına, halkla ilişkiler şirketine, okuyucularına vs. sahibim! Bu bir köy gerektirir ve **siz benim köyümsünüz.**

xo

SJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.